Heart & Brain

Avesta Art 2013

Innehåll

Välkommen/Welcome 3
Heart & Brain 4
Avesta Art 6
Gunilla Bergström 8
Mikael Ericsson 10
Carolina Falkholt 12
Lucy Glendinning 14
Lina Jaros 16
Joakim Johansson 18
Matti Kalkamo 20
Ingalena Klenell 22
Alessandro Lupi 24
Maria Nordin 26
Aleksandra Stratimirovic 28
Lee Yongbaek 30
Guangjuan Zhang 32
Björn Lövins Galleri 34
Björn Lövin Gallery 35
Konst i själva verket/Art in the Works 36
Optik-Tivoli 40
Avesta Art-konstnärer/Artists in Avesta Art 42
Verkförteckning/List of art 44
Fakta/Facts 46
Karta/Map 47

Barnens egna konstverk som collage i artbox framför Verket exemplifierar Dalarnas Barnbildcentrum.

/ A collage of children's own art in art box in front of The Works exemplifies Dalarna's Children's Picture Centre

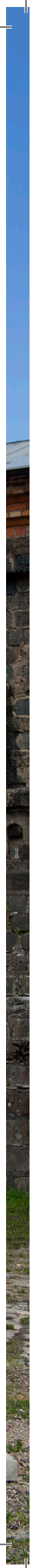

Välkommen, just du

Avesta Art arrangeras nu varje år, och vi vill fortsätta att störa och beröra alla våra sinnen genom konst i harmoni med – eller kontrast till – industriarvet. Miljön och konsten finner en symbios, där vår tids konst tillför nya spännande lager till industrihistorien.

Avesta Art vill visa en variation av konstnärliga uttryck, inte minst experimentella och gränsöverskridande. Själva konstupplevelsen står i centrum. Med tematiken ”Heart and Brain”, Hjärta och hjärna, vill vi överraska besökaren – inbjuda dig att känna, uppleva, reflektera i rejäla möten med inbjudna konstnärer och konst som är platsspecifik. I Avesta Art har konstnärerna möjlighet att arbeta storskaligt – att ta ut svängarna.

Konstnärer från Sverige, övriga Europa och USA är hittills stomme i Avesta Art. I år, i Avesta Art nr XII, medverkar en sydkoreansk konstnär.

Konstbildande verksamhet är bärande idé för Avesta Art. Utställningen vill vara lockande och angelägen även för människor som inte är så vana att möta samtidskonst och naturligtvis för barn och familjer.

En viktig dimension är även möjligheten till spännande konstupplevelser på den mindre orten, i regionen, utanför storstaden.

Landstinget Dalarna och Länskonst Dalarna ger nu värdefulla bidrag till verksamheten. Avesta Art är framlyft i den helt nya regionala kulturplanen och har fått regionalt uppdrag att vara arena för gränsöverskridande samtidskonst.

Tillsammans med Länskonst Dalarna utvecklar vi även Dalarnas barnbildcentrum, en djärv och viktig verksamhet med tre perspektiv: Skaparverkstad för möte mellan barn och unga och professionella konstnärer. Konsthall som exponerar barns och ungas verk i Avesta Art och genom ett nodsystem som ska etableras i kommuner runt om i Dalarna. Digitalt arkiv där samtidens dokumentation kan användas för forskning, referens och kunskapsinhämtning.

Dalarna en enhet av mångfalder är titel på Dalarnas regionala kulturplan. Orden är lånade från Erik Axel Karlfeldt. För oss som verkar i järnverket, som skapade modernitet i Karlfeldts hembygd när han var 10 år, är orden högaktuella. Avesta Art har många bottnar och många uttryck.

Kenneth Linder
Avesta kommun, chef för Verket

Words of welcome

We would like to welcome you to Avesta Art 2013.

Avesta Art is now held every year and we want to continue to disturb and affect all our senses through art in harmony with – or contrast to – industrial heritage. The setting and the art become symbiotic where contemporary art adds exciting new layers to industrial history.

Avesta Art wants to present various forms of artistic expression, not least experimental and opening new frontiers. Experiencing art is at the core. With the theme Heart & Brain we want to surprise the visitor, invite you to feel, experience, reflect in the vivid encounter with the artists we have invited and the works specially created for the event. At Avesta Art the artists have virtually unlimited space and can create major works without any feeling of restriction.

Up until now artists from Sweden, Europe and USA have been the mainstay of Avesta Art. This year in Avesta Art nr XII we have an artist from South Korea.

The educational work is an essential part of Avesta Art. The exhibition wants to be inviting and important even for people who are not so used to looking at contemporary art as well as obviously for families with children.

Another important dimension is the opportunity for exciting art experiences in a smaller regional town outside the major conurbations.

Dalarna County Council and County Art Dalarna have made valuable contributions to the event. Avesta Art is a flagship in the new regional cultural plan and has received a commission from the region to be an arena for contemporary art that opens new frontiers. Together with County Art Dalarna we are also developing Dalarna's centre for child art, bold and important work with three perspectives: A creative workshop where children and young people can meet professional artists. An art gallery that exhibits the work of children and young people in Avesta Art and through a nodal system is going to be established in municipalities throughout Dalarna. A digital archive where contemporary documentation can be used for research, reference work and as a source of information.

Dalarna a unit of diversity is the name of the county's regional cultural plan. The phrase comes from Nobel laureate and local son, the poet Erik Axel Karlfeldt. For us involved in the Works, who modernised Karlfeldt's home district when he was ten years old, the words could not be more topical. Avesta Art has many faces and manifests itself in many ways.

Kenneth Linder
The Municipality of Avesta, Director of Verket, The Works

Heart & Brain

Ledmotivet för årets Avesta Art är Heart & Brain, Hjärta & hjärna. Det är mer än ett tema, snarare en programförklaring. Heart & Brain genomsyrar hela verksamheten i Verket och ringar in Avesta Arts grundtanke: Viljan att vara ett unikum där samtidskonst möter industrihistoria och naturvetenskap, i harmoni eller kontrast.

Mötet med konsten i Avesta Art ska beröra på djupet. Besökaren ska uppslukas och hänföras – och därtill intellektuellt utmanas och förundras av konstens innehåll. Storskaliga verk och nyskapande tekniker samsas med traditionella uttryck. I Verket upplever människan med hela kroppen. Flera sinnen triggas på en och samma gång. Avesta Art och hela Verket vill bjuda upplevelser som ger avtryck i såväl kropp som sinne, hjärta och hjärna.

Samtidskonsten och historien skapar en resa i tiden, där dåtid, nutid och framtid länkas samman. Konsten kan belysa essensen av vår tid, vara framåtblickande och ge en glimt av en potentiell framtid. Den kan även anspela på historien och referera till vår kultur och identitet.

Konsten och historien kan tillsammans – och var för sig – vara underlag till en oändlig uppsjö av berättelser och nya verk. Historia som görs levande skapar en känsla av det förflutnas närvaro och blir en kraft som relaterar till konsten i Avesta Art. I flera av verken kan vi uttyda spelet mellan närvaro – frånvaro, verklighet – illusion, fakta – fiktion, hjärta – hjärna och historia – samtid – framtid.

Heart & Brain! Här talar industriminnets arkitektur, material och kvardröjande föremål liksom konsten med tilltal även bortom orden. Med öppna sinnen kan vi ana både fler frågor och svar – och bättre förstå oss själva.

The guiding light of this year's Avesta Art is Heart & Brain. It is more than just a theme, more a programme declaration. Heart & Brain permeates all the operation of the Works and defines Avesta Art's basic idea – the will to be unique in bringing contemporary art together with industrial history and science in harmony or contrast.

Meeting with the works at Avesta Art should touch visitors deeply. They should be engrossed and fascinated – and then intellectually challenged and astonished at the content of the art. Major works and innovative techniques coexist with traditional forms of expression. At The Works people experience with their whole bodies. Several senses are triggered at one and the same time. Avesta Art and the whole of The Works want to offer experiences that impact on the body as well as the senses, the heart and the brain.

Contemporary art and history create a journey in time where the past, the present and the future are joined together. Art can illuminate the essence of our time, be forward looking and give a glimpse of a possible future. It can also have hint at history and refer to our culture and our identity.

Art and history can together – and individually – be the basis for an endless wealth of stories and new works. History brought to life creates a feeling of the presence of the past and is a force that relates to the works in Avesta Art. In several of them we can make out the interplay between presence – absence, reality – illusion, fact – fiction, heart – brain and history – the present – the future.

Heart & Brain! Here historical industrial architecture, material and remaining artefacts like art can speak with a voice beyond words. With open senses we can discern both more questions and more answers – and better understand ourselves.

Avesta Art

Järnet rann i vitglödande strömmar, blev till plåtar, trådar och framtidstro i samhällsbygget som förnyade Sverige. Avesta var tidigt på arenan när den storskaliga industrialismen tog fart. Den första masugnen i det då så moderna järnverket blåstes på 1874. Arbetarna med yrkesskicklighet, flit och värdighet var nyckelpersoner. Men utan visionärer och entreprenörer hade Avesta – och världen – aldrig vågat språnget till en ny tid. Initiativet i Avesta är starkt förknippat med Hampus August Cornelius som också gick i spetsen för järnvägsutbyggnad, massaindustri, elkraft och telefoni.

120 år senare var järnverket sedan länge gammalt. Glöden hade falnat, valsarna hade slutat att rulla. Industriminnet var i Avesta kommuns ägo – räddat från att bli en ruin. Kulturchef Lars Åke Everbrand såg sig nyfiket omkring – sökte ny laddning för att skapa ny framtidstro. Så föddes Avesta Art: Samtidskonst ger ny hetta när järnhyttan blir konsthall! En utställning av unik art! 1994 inleddes arbetet, 1995 hölls premiärutställningen. Mottagandet från både konstnärer och besökare var omedelbart, stort och positivt.

Avesta Art har placerat Avesta på konstens Sverigekarta. Elva Avesta Art-utställningar har hittills visat verk av 172 konstnärer och samlat närmare 300 000 besökare. Gensvaret för samtidskonst har inspirerat Avesta kommun att välja konstnärliga uttryck också för att tolka och tydliggöra industrihistorien. I martinverksopera och interaktiva gestaltningar av masugnarnas funktion förenas teknik, skönhet och lekfullhet – en satsning som är internationellt prisbelönt. Bergslagssatsningen uppmärksammar Avesta gamla järnverk som ett intressant exempel på hur industrihistoriens hus kan leva vidare i nya spännande sammanhang.

Med nya ögon ser Avestaborna och Avesta kommun nu på det anrika industriområdet Koppardalen. De vackraste byggnaderna från järnverkets epok lyfts fram och får ny betydelse som arbetsmiljö för design- och service-kontor – enligt arkitekturrådet finns här Dalarnas vackraste arbetsplats. Kontakten mellan det industriella kulturarvet och köpstaden förstärks. Under valvslagna tak i underjorden väntar kulturarvet från den äldsta industrihistorien, 1600-talets kopparbruk. År 2010 startade Avesta Art Academy med egen konstskola och värdefulla seminarier för konstnärer, curators och beslutsfattare.

The iron ran in white-hot streams and was turned into sheets, wire and optimism for the future in the building of a society that regenerated Sweden. Avesta was among the first when large-scale industrialism gathered speed. The first blast furnace in the ever so modern ironworks first breathed life in 1874. The workers with craftsmanship, diligence and dignity were the key to success. But without visionaries and entrepreneurs, Avesta – and the world – would have never dared take the leap into a new age. The initiative in Avesta is strongly bound to one man, Hampus August Cornelius, who was also at the forefront in the expansion of the railways, the pulp industry, electric power and telephony.

120 years later the ironworks had for a long time been a thing of the past. The glow had faded, the rolling mills had stopped rotating. The industrial memory was owned by Avesta, saved from becoming a ruin. Cultural director Lars Åke Everbrand looked around, searching for a source of energy to recreate that optimism for the future. And Avesta Art was born – contemporary art would generate heat by turning the smelting house into an art gallery! An exhibition of unique art! The work started in 1994 the premier was held the following year. The reaction from both artists and visitors was immediate and enthusiastic.

Avesta Art has firmly placed Avesta on the art map of Sweden. Eleven Avesta Art exhibitions have so far shown the works of 172 artists and attracted nearly 300,000 visitors. The response to contemporary art has also inspired Avesta to choose artistic expression to interpret and clarify industrial history. The Martin Hearth Opera and the interactive display of the blast furnace's function combine technology, beauty and light-heartedness – works that have won prizes internationally. The investments in the mining district highlight Avesta's old ironworks as an interesting example of how historical industrial buildings can live on in a new and exciting context.

The community of Avesta now looks at the historical Koppardalen industrial site with new eyes. The most beautiful buildings from the age of the ironworks are highlighted and take on new importance as design and service offices which, according to the architectural council, are the most beautiful workplaces in Dalarna. The contact between the industrial heritage and the modern commercial city are reinforced. Underground under the arched roof awaits a cultural heritage from the origins of the industrial age, the 17th century copper works. In 2010, Avesta Art Academy started with its own art school and valuable seminars for artists, curators and decision makers.

Gunilla Bergström

- En dag ska jag rita själen!

Det är Gunilla Bergströms egen vision – formulerad i ren glädje när hon för över fyrtio år sedan insåg att det var hon, och ingen annan, som skulle göra de konstnärliga tolkningarna till sina egna berättelser för barn.

När vi talar om manliga förebilder borde Alfons Åberg självklart nämnas. Få män – eller pojkar – har kommit miljontals barn och vuxna så nära som Alfons. Han är "mjukiskillen" som är som en människa bör vara – en i grunden god person med båda fötterna stadigt på jorden: "En diplomat som hellre använder knoppen än kroppen", skriver journalisten Lotta Olsson i boken *40 år med Alfons Åberg* och hans skapare Gunilla Bergström".

Alfons Åberg föddes i Gunilla Bergströms idé att vardagliga händelser är så viktiga berättelser att de inte behöver få sagans förklädnad. Året före hade hon givit ut sin första barnbok, *Mias pappa flyttar* (1971), om att vara barn i en familj där föräldrarna separerar. Gunilla Bergström arbetade som journalist vid Aftonbladet, hade skrivit stora artiklar om skilsmässor och plötsligt drabbats av insikten att varken hon själv eller någon annan på riktigt allvar försökte förmedla barnets perspektiv. Förlaget tyckte om texten, och när Gunilla inte kände sig tillfreds med bildförslagen antog hon utmaningen att själv illustrera.

Gunilla Bergströms intresse för teckning och bildskapande är grundmurat sedan barnaåren. Hon hade talang och hon fick uppmuntran från vuxna runt omkring, inte minst pappas nya fru som var konstnär och som med stort allvar förde dialog med barnen om konst. Själv utbildade Gunilla Bergström sig till journalist. Det bokstavliga bildskapandet kom först i och med barnböckerna – som ackompanjemang till egna ord.

"Jag vill berätta sanna historier om verkliga människor, just som vi beter oss till vardags. Minidramer på det psykologiska planet. Det handlar om bus, att sakna en kompis, om spökrädsla, slagsmål, om att julen är förbi ... Sådant som varje barn kan känna igen. Men där ska helst också rymmas något overkligt, oväntat! För mitt i vardagen finns ju också: häpnad, bävan, ett plötsligt gapskratt och Eviga Frågor. … livet är en makalös gåta! Fullt av möjligheter. … Vad allt hittar vi inte på! Så mycket vi orkar, som vi aldrig trott! Och medan krigen krigas, datorer uppfinns och folk föder babysar ... så går årstidernas växlingar sin eviga vända, samma rytm sedan tusentals år... Barn som får laddas med verkligheten och verklighetens magi blir rikare rustade. Då kan andra beslut fattas, starkare kämpar kämpa och en varmare anda skapas - när ungarna en dag blir makthavare. Eller 'bara' blir föräldrar ..." Orden är Gunilla Bergströms, från www.alfons.se.

I dag ser Gunilla Bergström sig mer som tecknare än författare. Hon har skrivit och själv illustrerat ett 40-tal barnböcker, många av dem är översatta till andra språk. Hon är född 1942 i Göteborg, verksam och bosatt i Stockholm.

Att Alfons Åberg finns i Avesta Art motsvarar både kravet på verklighetsförankring och förväntan om det oväntade och overkliga…

"One day I'm going to draw the soul!"

That is Gunilla Bergström's own vision expressed in pure joy over forty years ago when she realised that it was she, and she alone, who was going to do the artistic interpretations of her own children's stories.

When we talk about male role models it is obvious that one subject should be brought up, Alfons Åberg or, to give him his English name, Alfie Atkins. Few men – or boys – have come so close to millions of children worldwide as Alfie. He is the "soft guy" who is as a person should be, basically a good person with both feet firmly on the ground. "A diplomat who would rather use brains than brawn" as the journalist Lotta Olsson wrote in her book *40 år med Alfons Åberg och hans skapare Gunilla Bergström* (40 years with Alfie Atkins and his creator Gunilla Bergström).

Alfie Atkins was born in Gunilla Bergström's realisation that everyday events are so important that they do not have to be dressed up as fairytales. The year before, her first children's book, *Mia's dad moves* (1971), had appeared about being a child in a family where the parents separate. Gunilla Bergström worked as a journalist on a newspaper, had written a series of major articles about divorce and was suddenly struck by the idea that neither herself nor anyone else had seriously tried to convey the subject from the child's perspective. The publishers liked the text and when Gunilla did not feel totally satisfied with the drawings she took on the challenge of doing them herself.

Gunilla Bergström's interest in drawing and picture writing had a solid foundation in her childhood. She was obviously talented and was encouraged by the adults around her, not least her father's new wife who was an artist and who talked seriously about art with children. Gunilla Bergström went on to train as a journalist and the real picture writing first came with

the children's books as a complement to her own words.

"I wanted to tell true stories about real people, just as we behave every day. Mini-dramas on the psychological plane. It's about mischief, not having a friend, a fear of bogeymen, fights, that Christmas is over.... Things that children can relate to. But at the same time there should always be an element of the unreal, unexpected! Because in the middle of everyday life there is also astonishment, dread, sudden bursts of laughter and Eternal Questions.... life is an incredible mystery! Full of opportunities... What don't we get up to! So much we do, like we never believed! And while wars are fought, computers invented and people give birth to children .... the seasons go on changing in their endless cycle, the same rhythm since the beginning of time... Children who are charged up with reality and the magic of reality become well prepared. Then other decisions can be made, stronger for the fight and a warmer spirit created when one day children are those in power, Or just parents...." Gunilla Bergström's own words from www.alfons.se.

Today Gunilla Bergström considers herself to be more of a drawer than a writer. She has written and herself illustrated over 40 children's books, many of them translated into other languages. She was born in 1942 and lives and works in Stockholm.

That Alfons, or Alfie, is part of Avesta Art is a response to a great demand for a firm, connection with reality as well as the expectation of the unexpected and the unreal....

Mikael Ericsson

Universums magi drabbar besökaren i och vid Mikael Ericssons enorma himlakropp som överraskande och utmanande har funnit sin plats i den gamla valsverkshallens egen rymd. Universum… En oändlighet av galaxer, nebulosor, planeter, stjärnor och svarta hål – och så den eviga frågan om vad som finns bortom oändligheten.

På håll ger Mikael Ericssons verk intryck av att vara kompakt materia, samlad till ett klot i världsalltet. En stjärna med bestämd position i relation till annat – eller kanske en planet, en vandrare, på himlaranden. Ljuset som skär genom skalet lockar besökaren närmare, visar porten till ett hemligt rum. Innanför höljet öppnar sig en ny egendomlig värld, ett annat kosmos, där ordningen i tillvaron är oordning, tillfälligheter, mystik.

- Varje människa måste förhålla sig till omvärlden. Fysiska uttryck som rummets storlek berör. Fragment av minnen, berättelser, föremål och bilder griper tag. Alla intryck – inklusive andra människor och egna tidigare erfarenheter – är pusselbitar till vår omvärldsspaning och självbild. Mitt verk i Avesta Art är skapat i den andan.

Verket heter *Myrnebulosan*. Tanken svindlar mellan den nitiska myrans mikrosamhälle och världsrymdens nebulosor – stoftmolnen där stjärnor bildas. I filmiska verk som lekfullt rör sig över väggar och golv har myror framträdande roller. Flitigt arbetar de, skapar en maskin som styr händelseförlopp. Rummet som mäter 200 kvadratmeter skymmer industriarvet medan verket i sig synar teknikutvecklingen. Hur ofta tänker människan på att hon överlämnar sitt liv till robotar?

Mikael Ericssons verk är ett samspel mellan olika uttryck. Det stora skulpturala rummet, animationer, måleri, ljud, ultraviolett ljus och i luftrummet en planet med symboler för skräp och skrot. Konstnärens experimentlusta är smittande, öppnar besökarens sinne för oväntade iakttagelser och idéer. Till synes lättsamma bilder rymmer stort allvar och rummet inbjuder till reflektion. *Myrnebulosan* blir en konstens egen partikelaccelerator.

Frågor om vår civilisation – om modernt liv, konsumtionstakt, naturhänsyn och mycket annat – återkommer i Mikael Ericssons konst. I verket *Dark Honeymoon* lät han skrämmande bilder av samhällets stress och sammanbrott utmanas av en meditativ känsla, som fick besökare att stanna upp och bejaka långsamhetens värde. *Underground Operation* i Varbergs fästning skapade dramatiska möten mellan hågkomster från medeltidens tvister, vår samtids krig och skyskrapor och naturens tappra växtlighet. I *Notes from the Twin Chamber* gavs associationer inte minst till Twin Towers och elfte september.

Mikael Ericsson arbetar även med *Harplinge Windmill* – en autentisk väderkvarn vid Hallands kust som omvandlas till en ”kvarnofon”, en självspelande maskin där vinden låter en kvarnorgel ljuda.

Mikael Ericsson är född 1959, utbildad vid Kungliga Konsthögskolan i Danmark och bosatt och verksam i Halmstad. Sedan 1994 organiserar han sitt konstnärliga arbete i det egna företaget TRUMTRUM. Mikael Ericsson har ställt ut på många håll, bland annat i Moderna Museet i Stockholm.

The visitor is struck by the magic of the universe in Mikael Ericsson's gigantic celestial body that surprisingly and challengingly has found its place in the expanse of the old rolling mill hall. The universe .... An infinity of galaxies, nebulae, planets, stars and black holes – and then the eternal question of what exists beyond infinity.

At a distance Mikael Ericsson's work gives the impression of being compact matter, formed into a globe in the cosmos. A star with a fixed position in relation to others – or maybe a planet, a wanderer in the firmament. The light that cuts through the shell draws the visitor closer revealing the gateway to a secret room. Inside the covering a curious new world opens up, another cosmos where order in the surroundings is disorder, transient, mystical.

"Everybody has to have an opinion of the world around us. Physical expressions like the room's size affect us. Fragments of memories, stories, objects and pictures take hold. All impressions – including other people and your own past experiences – are pieces in the jigsaw of our investigation of the world around us and our picture of ourselves. My work at Avesta Art is created in that spirit."

The work is called *Myrnebulosan*, The Ant Nebula. The mind boggles at the fervent ant's micro-colony and the nebulae in the cosmos – clouds of dust where stars are born. In the film that playfully moves over the walls and floor, ants play leading roles. Industriously they work, creating a machine that controls the course of events. The room, which measures 200 square metres, obscures the industrial heritage while the mechanism in it examines technological developments. How often do people think that they surrender their lives to robots?

Mikael Ericsson's work is an interplay between different media. The large sculptured room, animations, painting,

sound effects, ultraviolet light and in the air a planet with symbols for rubbish and junk. The work is well thought out – and finally improvised on the spot. The artist's enthusiasm for experiment is contagious, opening the visitor's sense for unexpected observations and ideas. Apparently trivial pictures are full of seriousness and the room makes people think. *Myrnebulosan* is art's own particle accelerator.

Questions about our civilisation – about modern life, the rate of consumption, our attitude to nature and much more – are themes that occur often in Mikael Ericsson's work. In *Dark Honeymoon* he juxtaposed frightening pictures of society's stress and collapse with a meditative feeling that made visitors stop in their tracks and recognise the value of slowing down. *Underground Operation* in Varberg's Fort created a dramatic meeting between memories of medieval disputes, contemporary wars and skyscrapers, and nature's valiant vegetation. In *Notes from the Twin Chamber* there are associations not least with the Twin Towers and 9/11.

Mikael Ericsson is also working on *Harplinge Windmill* – an authentic windmill on the coast of Halland which is being converted to a 'millophone', a self-playing machine where the wind creates sounds from a mill organ.

Mikael Ericsson was born in 1959, studied at the Det Kongelige Danske Kunstakademi in Copenhagen and now lives and works in Halmstad. Since 1994 his artistic work has been placed in his own company TRUMTRUM. Mikael Ericsson's work has been exhibited widely including the Moderna Museet in Stockholm.

Carolina Falkholt

Fjäll vid fjäll blommar mäktiga mönster fram i Carolina Falkholts installation i dunkel hall där martinugnar och valsverk en gång dånade. Som tunna skivor av horn, flikar på barrträdets kotte eller flagor av hud har konstnären format stycken som adderas till varandra i kraftfull kontrast till den vilande industrin. Verket tycks växa organiskt i ett motiv som leder tankarna till både världskultur och dalmåleriets kurbitsar.

- Fjäll hör naturen till. Formen är naturens egen. Det som naturen har skapat borde aldrig kunna bli olagligt, säger Carolina Falkholt skälmskt och anspelar på att hennes konstform ute i stadsrummet ännu är omstridd.

För henne är graffitin en vegetation – en naturlig kraft som växer underifrån och inte låter sig helt och fullt kontrolleras. Former lånas ofta från naturen – fjäll, fjädrar, blad, ringar på vattnet – och upprepas rytmiskt. ”Det är som ett oändligt eko, det är ekologi”, säger konstnären som gärna ser ordens många bottnar.

I Avesta Arts salar, skrymslen och vrår får Carolina Falkholts konst helt naturligt också en klang av järn. Pusselbitarna i hennes verk blir som skållor av järn i urgamla konstruktioner. Själv översätter hon snabbt ordet järn till engelskans ”iron”, anknyter till ironi och säger att utöver järnets förmåga till omvandling och härdning, kan vi se det som en ursprunglig symbol för … humor. Järnet är som människans själ – båda kan ta sig olika uttryck och ändå ha kvar sin innersta innebörd.

- Konsten måste få ta plats i de offentliga rummen, menar Carolina Falkholt. Konsten driver dialogen och samhället framåt. Graffitin är ett ärligt måleri och en muralmålning bidrar till att friska upp miljön. I grunden handlar det om formerna för yttrandefriheten.

Carolina Falkholt är en av graffitins förgrundsgestalter. Som ung vuxen var hon under fyra år bosatt i New York och engagerad i några av stadens mest uppmärksammade graffitigrupper. I Sverige har hon i mer än tio år arbetat med att utveckla graffitin i riktning mot musikalitet, performance och social delaktighet. I sitt eget skapande bjuder hon ofta in till samarbeten med andra konstnärer, musiker, organisationer och en bred allmänhet. Hon har fått vara med om att konstformen förändras i anseende – från undergroundrörelse till att visas i etablerade konsthallar – och hon deltar gärna i samtal om hur det kan påverka graffitin. Hon var curator för utställningen *Mynningsladdare*, som under våren 2013 i konsthallen Röda Sten i Göteborg tog sig an den inneboende motsättningen mellan street art och etablerade konstinstitutioner, utmaningen att verka i spänningsfältet mellan gatans oskrivna regler och institutionens normer.

Carolina Falkholt har gjort offentliga arbeten, bland annat i Mariestad, där hon tillsammans med andra konstnärer, musiker, dansare och hundratals ungdomar målade en silo, som sedan – när silon revs – blev byggmaterial till en tolv meter hög skulptur. I Sverige och internationellt, senast i Albanien, har hon genomfört stora projekt där barn har varit med och både formgivit och utfört gigantiska målningar på byggnader som är väsentliga i deras tillvaro – till exempel sporthall och daghem.

Carolina Falkholt är född 1977 i Bengtsfors i Dalsland och nu bosatt i Göteborg. Hennes arbete presenteras i böckerna *Graffiti Woman, Broken Windows: Graffiti NYC, Playground Sweden* och *Sätta Färg På Staden* och verk är inköpta av museer.

Scale after scale the mighty pattern emerges in Carolina Falkholt's installation in the murky hall where the Martin open-hearth furnaces and the rolling mill once boomed. Like thin slices of horn, shreds of the conifer's cone or flakes of skin, the artist has created fragments that add together in stark contrast to the dormant industry. The Works appears to grow organically in a motif that takes your thoughts to both global culture and the richly floral painting of Dalecarlia.

"Scales are part of nature. They are nature's own form. That which nature has created should never be illegal," says Carolina Falkholt mischievously referring to the fact that her type of art is still considered controversial.

For her graffiti is vegetation, a natural force that grows up from below and does not allow itself to be totally controlled. The forms are often borrowed from nature – scales, feathers, leaves, rings on the water – and are repeated rhythmically. "It is an unending echo, it's ecology," she says revelling in the pun.

In the halls, murkiness and recesses of Avesta Art, Carolina Falkholt's art quite naturally also has a ring of iron. The puzzle pieces in her works are like the lamina on old iron constructions. She quickly uses the English word iron making the connection to irony adding that apart from iron's ability to change and harden, we can see it as an original symbol for .... humour. Iron is like man's soul – both can appear in different forms while still retaining their innermost meaning.

"Art must have a place in public places," emphasises Carolina Falkholt. "Art promotes dialogues and the development of society. Graffiti is honest painting and a mural helps freshen up the environment. Basically it's about forms of freedom of expression."

Carolina Falkholt is a leading figure in the world

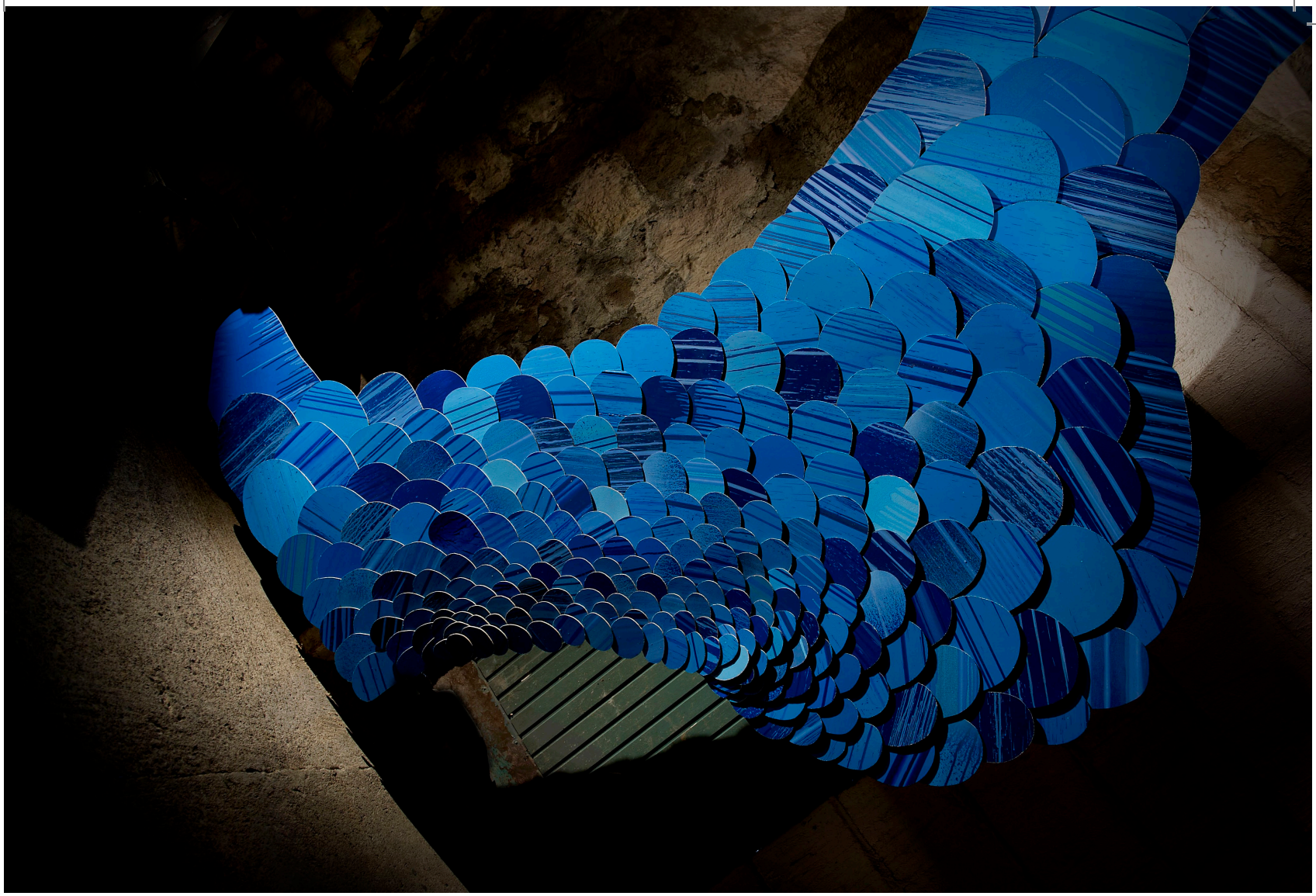

of graffiti. When young she lived in New York for four years and was involved with the city's most notable graffiti groups. For more than ten years she has worked in Sweden to introduce music, performance and social participation into graffiti. She often invites other artists, musicians, organisations and a wide public to join her in her creativity. She has seen the standing of this art form change from underground movement to being exhibited in art galleries and she is only too glad to participate in discussions about how this can affect graffiti. During the spring this year in the Röda Sten art gallery in Gothenburg she was the curator for the *Mynningsladdare* (Muzzle Loader) exhibition which took on the challenge of the inherent antagonism between street art and established institutions, to work in the electrified field between the unwritten rules of the streets and the norms of the institutions.

Carolina Falkholt public works include a silo in Mariestad where she together with other artists, musicians, dancers and hundreds of young people painted a silo which when it was demolished formed the building material for a twelve-metre high sculpture. In Sweden and abroad, most recently in Albania, she has carried out major projects involving children who have both designed and painted enormous murals on buildings that are central to their lives such as sports halls and day-care centres.

Carolina Falkholt was born in 1977 in Bengtsfors, Dalsland and now lives in Gothenburg. Her works can be found in such books as *Graffiti Woman, Broken Windows: Graffiti NYC, Playground Sweden* and *Sätta Färg På Staden* (Paint Up The Town) as well as those purchased by museums.

Lucy Glendinning

- Vilka förfogar över kunskapen? Vilka värderar nya forskningsrön, ny teknik och andra nya landvinningar, som för alltid kan komma att ändra förutsättningarna för livet på jorden? Finns det ett rådrum mellan själva kunskapen och beslutet om den ska tas i bruk eller ej?

Lucy Glendinning är starkt berörd av frågor som rör livet självt: Genmanipulationer som kan ge härdighet och undanröja sjukdomar och som samtidigt riskerar att förgöra andra av livets mekanismer och rubba den ekologiska balansen. Ny teknologi som i ett sammanhang öppnar hisnande goda möjligheter och som i nästa stund kan användas för att döda.

- Vi har alla del i ansvaret för utvecklingen. Det finns flera framtider som är möjliga. Själv har jag fler frågor än svar, säger Lucy Glendinning.

- Det är viktigt att tänka efter före, att försöka se konsekvenserna av om ny kunskap tillämpas – och att aktivt ta ställning till om rönen ska användas eller ej. Jag vill att alla människor ska vara delaktiga i den dialogen. Vi kan inte överlämna det ansvaret till beslutsfattare i politik eller näringsliv.

- Utvecklingen är inte en gång given. Många av dess steg kan vi välja att aktivt starta – eller stoppa. Det gäller att tänka långsiktigt.

I Avesta Art för Lucy Glendinning in en helt ny skulptur, en svart pojke. Hans robusta gestalt leder tanken till pojkarna som var omistliga resurser i det smutsiga och farliga arbetet när järnverket var nytt. Som en blixt från klar himmel drabbar också konstnärens frågor om framtiden. Hur kommer tillvaron att arta sig för Avestas – Somersets och världens – pojkar år 2152?

Tre andra verk visar vilande varelser, inneslutna i sin sömn. De är trygga i sina egna världar och samtidigt skyddslösa inför den oberäkneliga omvärlden. Vilka känslor väcks hos oss, som betraktar dem? Ser vi det sköra och dras till dem för att värna, vårda och visa omsorg? Skräms vi av deras yta – den fjäderklädda huden som förflyttar dem till en fjärran science fiction-värld – och lämnar dem åt sitt öde?

Lucy Glendinnings konstverk ger ledtrådar till olika framtidsbilder. De tydliggör vägval. Starkt i fokus står frågorna om genmanipulation. När kunskapen väl är erövrad, kommer vi då att våga – och orka – avstå från det som rymmer oförutsägbara risker? Vilka ideal kommer att vägleda forskningen – och besluten? Och när tekniken tillämpas – kommer vi då att tolerera till exempel att några ändå låter barn med funktionsnedsättningar att födas?

Fjädrarna påminner också om övermodet hos Ikaros i den grekiska mytologin. Vingar av vax gav honom friheten åter. Han lyssnade inte på några varningar, utan flög så nära solen att vingarna smälte. Goda förutsättningar till trots, dödsstörtade Ikaros.

Lucy Glendinning är född 1964, bosatt i Somerset i England, utbildad vid University of the West of England och har medverkat i utställningar världen över.

"Who owns knowledge? Who evaluates new research findings, new technology and other advances that can forever change the conditions for life on earth? Is there any time for consideration between the discovery and the decision to apply it or not?"

Lucy Glendinning is very concerned about questions that touch our very existence. Gene manipulation for example that can improve toughness and eliminate diseases at the same time as seriously affecting other mechanisms of life and upsetting the ecological balance. New technology which in one context opens up untold opportunities and can at the next moment be used for killing.

"We're all to some part responsible for developments. Several futures are possible. I've more questions than answers," Lucy Glendinning admits.

"It's important to look before we leap, to try and see what the consequences of applying new knowledge are and actively decide if discoveries are going to be used or not. I want everybody to be involved in the dialogue. We can't just leave responsibility to political or industrial decision makers."

"Developments are not predetermined. We can actively decide to start, or stop, any of the stages. It's about thinking long term."

At Avesta Art, Lucy Glendinning introduces a completely new sculpture, a black boy. His robust figure makes you think of the boys who were indispensible resources in the dirty and dangerous work when the ironworks was new. Like a flash out of the blue come the artist's questions about the future. What will life be like for Avesta's, Somerset's and the world's boys in 2152?

Three other works portray resting creatures, wrapped

in sleep. They look secure in their own worlds at the same time as being defenceless against their unpredictable surroundings. What feelings do they arouse in us who are looking at them? Do we see their frailty and are drawn to them to protect, nurse and show our concern? Are we scared by their exterior – their feathered skin that transports them to some remote science fiction world – and leaves them to their fate?

Lucy Glendinning's works supply clues to various futures. They clarify our choices. There is a strong focus on the questions surrounding gene manipulation. When information has been uncovered will we dare – and have the will – to resist what is involved in the unforeseeable risks? What ideals will guide the research – and the decisions? And when the technology is applied will we be able to tolerate for example that some people will even so allow children with disabilities to be born?

The feathers are also reminiscent of the overconfidence of Icarus in Greek mythology. The wings of wax gave him freedom. He did not however heed his father's warnings and flew so close to the sun that they melted. Despite showing promise, he fell to his death.

Lucy Glendinning was born in 1964, lives in Somerset, England, studied at the University of the West of England and has had exhibitions around the world.

Lina Jaros

Vyer med vackra, vidsträckta landskap och solbelysta berg och en skogsglänta med silande solljus för naturen in i det gamla järnverkets rosthus. I skiraste blå nyanser lyser ett motiv som vore det ett modernt ackompanjemang till Gustaf Frödings dikt ”Det är skimmer i molnen och glitter i sjön…”. I Lina Jaros fotografiska verk kommer naturen själv till tals. Ändå hejdar sig blicken. De storslagna naturscenerierna möter det mänskligt vardagliga – en läsfåtölj, en rockhängare, bord och stolar. Landskapen är relaterade till rum, där människor kan leva och bo.

Mötet mellan den vilda naturen och miljöer som skapas och kontrolleras av oss människor står i fokus i Lina Jaros konst. Hur definieras ett landskap? Vad händer när vyerna möter ett rum?

- Vad väljer vi att se, undrar konstnären. Blir rummet en möjlighet eller en begränsning för landskapet? Hur viktig är närvaron på en plats för vår uppfattning av verkligheten? Kan en gestaltad miljö förmedla naturupplevelsen?

I Avesta Art 2013 visar Lina Jaros för första gången bildsviten *Room with a view* med sex verk som alla undersöker gränsland – mellan landskap och rum, mellan verklig och skenbar natur. Med scenografisk känsla och noggrannhet har konstnären i full skala byggt upp miljöerna i sin ateljé. Möbler, lampor, fototapeter och naturens växter är fogade samman till egna världar – belysta, fotograferade och presenterade i stort format. Bilderna blir som fönster, där betraktaren får förnimmelsen av att på en och samma gång blicka ut och blicka in. Här finns lockelsen att stiga ut i naturen och vandra i storslagna landskap. Här finns känslan av det otillåtna – att kika in i en okänd människas personliga rum. Skeva perspektiv för vidare till fantasifullhet – eller absurditet. Frågor om vår verklighetsuppfattning ställs på sin spets.

Själv vill Lina Jaros bidra med fler frågor än svar.

- Det finns olika sätt att betrakta verkligheten. Jag bjuder in till tankar om vad vi uppfattar vara normalt, naturligt och äkta – och inte. Genom scenografier på gränsen mellan det realistiska och det förvrängda vill jag utmana våra invanda föreställningar och vår logik. Jag vill skapa kollisioner mellan den fysiska sanningen och den psykologiska upplevelsen – ett visuellt spel där naturens gränslösa rymd ställs mot rummets fyra väggar. Ett spel mellan det öppna och det slutna, mellan fantasi och verklighet.

Konstverken öppnar även för människans egen inre brottning – mellan vår yttre och inre värld, mellan det ytligt iakttagbara och vår djupt personliga självbild.

Ur Lina Jaros verk växer också frågorna om människans – och mänskligheten – relation till naturen och sin enda planet. Livsavgörande miljöfrågor gör sig påminda. De gäller klimat och naturförstörelse, konsten att bruka utan att förbruka naturens resurser och visionen om en framtid med balans mellan människa och natur.

Lina Jaros är född 1981, utbildad vid Konsthögskolan i Stockholm och Central Saint Martins School of Art & Design i London och bosatt och verksam i Stockholm.

Views of beautiful countryside and sunlit mountains stretching into the distance and a woodland glade with shafts of sunlight in the old ironwork's roasting house. In gossamer shades of blue a motif gleaming in the clouds, glittering on a lake. In Lina Jaros' photographic works nature is allowed to speak. Even so your gaze is broken. The magnificent natural scenes meet the mundane – a reading chair, a coat hanger, a table and chairs. The landscapes are related to rooms where people can live.

The meeting between wild nature and environments that are created and controlled by us humans are the focus of Lina Jaros' art. How do you define a landscape? What happens when views meet a room?

"What do we choose to see?" the artist wonders. "Is the room an opportunity or a constraint on the landscape? How important is being at a place for our conception of reality? Can a representation of a place convey a natural experience?"

At Avesta Art 2013 Lina Jaros exhibits for the first time her picture suite *Room with a view* with six works all of which examine the borderland between the landscape and the room, between real and illusory nature. With a sense of design and precision the artist has built up full-scale environments in her studio. Furniture, lamps, photographic wallpaper and nature's plants are joined together to their own worlds – illuminated, photographed and presented in large format. Pictures are like windows where the onlooker gets the sense of looking out and looking in at the same time. Here is the desire to step out into nature and wander through the magnificent landscape. Here there is a feeling of the forbidden – of peeking into an unknown person's personal space. Skewed perspectives convey you to

fantasy – or absurdity. The question of our appreciation of reality is brought to a head.

Lina Jaros herself comes with more questions than answers.

"There are many ways of viewing reality. I offer thoughts of what we think of as normal, natural and real – and not. Through scenes on the border between the realistic and the distorted I want to challenge our preconceptions and our logic. I want to create a collision between the physical truth and the psychological experience – a visual play where nature's limitless space is contrasted with the four walls of the room. A play between the open and the closed, between fanstasy and reality."

These works of art also open the way for the internal conflicts in a person – between our external and internal worlds, between the superficially observable and our innermost personal view of ourselves.

Lina Jaros' work also raises questions about a person's – and mankind's – relationship with nature and their only planet. Decisive environmental questions come to mind. It is about the climate and the destruction of nature, the art of using without using up nature's resources and the vision of a future where man and nature are in balance.

Lina Jaros was born in 1981, studied at the Royal University College of Fine Arts in Stockholm and the Central Saint Martins School of Art & Design in London, and lives and works in Stockholm.

Joakim Johansson

Stark och tveklös är närvaron av män i den svarta salen, där uppsättningsmålet en gång laddades med malm, träkol och kalk som skulle störta ned i masugnens outsägliga hetta. Männen som med stolthet arbetade här är efterträdda av andra män – män med magi, män med makt, män med förmåga att manipulera. Det omöjliga tycks bli möjligt och tidsgränser suddas ut i Joakim Johanssons stora målningar, där allt ovidkommande är bortskalat. Kvar är – som betraktaren kan se det – den okuvliga viljan.

- Jag vill att mina målningar ska påverka människor, säger konstnären själv. Motivet är egentligen inte det som du ser, utan det som du inte ser – det som ska hända eller nyss har hänt.

Ansiktena uttrycker koncentration och kroppsspråket berättar om ett agerande i detta nu. En pojke står inför den mogne mannens trolleritrick. En man svävar i luften, lyft av en annan mans magiska kraft. En man gestikulerar dramatiskt och hans rynkade panna talar sitt eget språk – är det med betraktaren han bryter argument?

Joakim Johansson levererar ögonblick, där betraktaren får fylla i med sin tolkning av situationen och skeendet. När berättelserna går isär, drar åt olika håll, är konstnären belåten. Mångbottnade bilder får beröra på olika plan. Själv vill han inte ge några svar.

I en stor målning tycks tiden lösas upp – epoker möts, perspektiv skevar. En pojke med gasmask och soldathjälm ser med stora, sorgsna ögon på betraktaren. Blicken är nästan tom. Ett spitfire-plan lyfter, och det rutade markområdet blir mer ett militärfält än en spelplan. Två katter håller vakt. En man i marginalen ser ut att ha en central roll… Målningen ger ledtrådar till Andra världskriget. Känslan kommer krypande att möjligen är pojken och mannen samma person.

Mannen i Joakim Johanssons målningar är ofta som en avbild av konstnären. Det kan förstås finnas drag av självporträtt också i handlingen som nog ofta utspelar sig i människans inre landskap – i en inre brottning eller i det undermedvetna. Huvudrollsinnehavaren kan lika väl vara någon annan – varför inte betraktaren?

Joakim Johansson har målat i tjugofyra år. Tre färger är nästan alltid tillräckligt på hans palett – vitt, svart och gulbrun sienna – och han litar till sitt gehör när nyanserna skapas.

Joakim Johanssons måleri är på många sätt fotorealistiskt. Hans gåtfulla motiv förmedlar samtidigt drömska stämningar, ibland med drag av surrealism. De stora svarta sfärerna skapar förväntan – och oro. Nya utmaningar flammar upp vid den gamla masugnskransen.

Joakim Johansson är född 1965 i Karlstad, verksam och bosatt där. Han är representerad i offentliga miljöer och har haft en rad utställningar i Stockholm.

Strong and resolute is the presence of men in the black hall where the furnace throat was loaded with ore, charcoal and chalk that would crash down into the hellish heat of the blast furnace. The men who proudly worked here have been succeeded by other men – men with magic, men with power, men with the ability to manipulate. The impossible now seems to be possible and time limitations are erased in Joakim Johansson's major paintings where everything irrelevant is peeled off. Left is – as the onlooker can see – the irrepressible will.

"I want my paintings to affect people," the artist says. "The subject is not actually what you see but what you don't see, that which is about to happen or has just happened."

The faces are filled with concentration and the body language shows action of this now. A boy watches the mature man's conjuring trick. A man floats in the air, placed there by another man's magical powers. A man gesticulates dramatically and his furrowed brow tells it all – is it with the onlooker he is arguing?

Joakim Johansson lives for the moment where the onlooker can fill in with his interpretation of the situation and the course of events. When the stories part, pull in different directions, the artist is satisfied. Multifaceted pictures can have an effect at different levels. He himself does not want to give any answers.

In one large picture time dissolves, epochs meet, perspectives warp. A boy with a gas mask and soldier's helmet looks with large, sad eyes at the onlooker. His gaze is almost empty. A Spitfire takes off and the chequered marking seems more like a military field than a game board. Two cats keep guard. A man in the margin appears to play a central role. The painting provides many clues to the Second World War. A creeping feeling is the possibility that the man and the boy are the same person.

The man in Joakim Johansson's paintings is often like

a reproduction of the artist. There can also of course be a touch of self portrait in the event that is often played out in man's inner landscape, in an internal struggle or in the subconscious. The main character could equally be someone else – why not the onlooker?

Joakim Johansson has painted for 24 years. For the most part three colours are all that he needs on his palette – black, white and sienna – and he relies on his sense of colour when other shades are created.

In many ways Joakim Johansson's paintings are photorealistic. His mysterious themes simultaneously communicate dreamlike feelings, sometimes with a touch of surrealism. The large black spheres create expectation – and uneasiness. New challenges blow up from the old blast furnace charging platform.

Joakim Johansson was born in 1965 in Karlstad where he lives and works. His works can be seen in public places and he has had a number of exhibitions in Stockholm.

Matti Kalkamo

Försjunkna i sig själva – och samtidigt förenade i gemenskap – är människor andäktigt samlade på enkla kyrkbänkar i järnets mäktiga katedral. Dunklet i domen ger en skyddande inramning. Deras ansikten är blanka, snarare av kallsvett än av hyttans sedan länge svalnade hetta. Deras ålder är hög och blickarna stängda, ofta bakom slutna ögonlock. Ändå finns det något sökande i deras uttryck – en avvaktande, återhållsam längtan.

Destination Salvation (Destination Frälsning) kallar Matti Kalkamo sitt verk.

- Vad läser du i ansiktena hos dessa gamla människor, undrar konstnären. Skuld? Rädsla? Glädje? Finns här drag av osäkerhet och skepticism? Tvivlar de på sin gud?

Nästa fråga ställer Matti Kalkamo till besökaren: Är du själv trygg i din tro – eller har du förlorat den? Vilka värden skapar mening i ditt liv?

Matti Kalkamos tysta församling vänder sig mot besökaren, som utmanas att stiga fram med sin predikan:

- Vilka är dina magiska, frälsande ord? Hur ska mänskligheten rädda sig från undergång, få ny framtidstro och finna en väg som håller i längden? Vilka är dina tankar om meningen med – och förutsättningarna för – människans liv på jorden?

Samma grundfrågor andas i Matti Kalkamos betydligt sprödare skulptur *Armful of Preparation* (Famnen full av förberedelser), där varsamma händer bär ett fång grenar. Samlar de ved för att hålla värmen? Ska de bygga en hydda för att skydda sig? Kanske har de blivit politiskt medvetna och vet vilken samhällsomställning de vill medverka till.

Matti Kalkamo säger att hans skulpturer är som tredimensionella tankar. Hans konstnärliga arbete utgår inte från någon etablerad doktrin. Han vill öppna sinnen, vidga vyer, roa och oroa, ge människor stimulans att tänka vidare och ta egen ställning. Som konstnär vill han bidra med både skeptiska och positiva förhållningssätt till livet och dess mening. I många av hans verk finns både svart humor och djupt existentiella frågor.

Brons och aluminium är Matti Kalkamos främsta material. I Avesta Art kompletteras aluminium av bl.a. tyger och naturliga trädgrenar. Ofta skapar han förvånande möten mellan groteska och spröda uttryck. Han har även gjort verk där autentiska föremål fogas samman med hans egenformade skulpturer som i det mångbottnade *Les Misérables* där flaskor med spritköksprit är förslutna med byster av författaren Victor Hugo – i en nästan ändlös repetition som väcker frågor om kultur, dekadens och misärens olika ansikten.

Matti Kalkamo är född i Tammerfors i Finland 1968 och utbildad vid Art School of Kankaanpää och Liminka Art School. Han har ställt ut i bl.a. Cypern, Danmark, Kina och Turkiet. Han har ett verk permanent placerat i Finlands främsta moderna museum Kiasma i Helsingfors, och inte minst i sin hemstad Tammerfors har han gjort en rad offentliga skulpturer.

Absorbed in themselves – at the same time part of the congregation – the people are devoutly gathered together on the simple pews in iron's mighty cathedral. The gloom in the dome provides a protective setting. Their faces are blank, more of cold sweat than the heat from the smelting house which has long since cooled down. They are of great age and their gazes empty, often behind closed lids. Even so there is some sort of searching in their expressions – an expectant, restrained yearning.

Matti Kalkamo calls his work *Destination Salvation.*

"What can you read in the faces of these old people?" the artist wonders. "Guilt? Fear? Happiness? Are there touches of uncertainty and scepticism? Do they doubt their god?"

Matti Kalkamo poses the next question to the visitor. "Are you secure in your faith – or have you lost it? What values give your life meaning?"

Matti Kalkamo's mute congregation turns to the visitor who is challenged to step forward with his sermon:

"What is your magic, redeeming message? How can mankind save itself from extinction, regain faith in the future and discover a new path that will survive the test of time? What thoughts do you have about the meaning of – and the conditions for – human life on earth?"

The same basic question exudes from Matti Kalkamo's significantly more fragile sculpture *Armful of Preparation* where careful hands carry an armful of branches. Are they collecting firewood to keep warm? Are they going to build a hut for protection? Maybe they are politically aware and know the reorganisation of society to which they want to contribute.

Matti Kalkamo says that his sculptures are three dimensional thoughts. His artistic work is not based on any established doctrine. He wants to open minds, expand horizons, amuse and alarm, stimulate people to think one step ahead and make up their minds. As an

artist he wants to contribute with both scepticism and a positive attitude to life and its meaning. Many of his work contain both black humour and deep existential questions.

Matti Kalkamo works mainly in bronze and aluminium. At Avesta Art they are complemented by things like cloth and natural branches from trees. He often creates surprising meetings between fragile expressions and the grotesque. He has even created works where authentic objects are joined with his own sculptures as in the multifaceted *Les Misérables* where bottles containing methylated spirits are sealed with busts of the author Victor Hugo – in almost endless repetition that poses questions about culture, decadence and the various faces of misery.

Matti Kalkamo was born in Tampere, Finland in 1968 and studied at the Art School of Kankaanpää and Liminka Art School. His works have been exhibited in Cyprus, Denmark, China and Turkey. One of his creations is on permanent display in Kiasma, Finland's leading modern museum in Helsinki, and not least in his home town of Tampere where there are a number of sculptures in public places.

Ingalena Klenell

- Glas är mitt konstnärliga uttryckssätt. Materialet i sig gestaltar existentiella förutsättningar – förhållandet till ljus och mörker, skörheten i livet självt. Jag inspireras i mitt sökande efter det centrala i att vara människa.

I trettio år har Ingalena Klenell utforskat glasets gränser och möjligheter i skira, spröda, ofta storskaliga konstverk.

- I glaskonstverk i stort format ställs frågorna på sin spets. Var går gränsen för det hållbara? När får ljus utrymme att vinna över mörker? Hur kan glaset uttrycka mina egna frågor och visioner? Konsten är både mitt sätt att tänka och en kommunikation med mig själv och med andra människor. Hela livet är som ett stort bygge där stabilitet och skönhet får samexistera med sårbara, bräckliga konstruktioner. Det gäller lika för jordens ekosystem som för den enskilda människan.

Ingalena Klenells verk inbjuder oss åskådare att vara delaktiga. Hon vill lyfta våra tankar på färd – få oss att förhålla oss till konsten, till oss själva och till omvärlden. Några av de största verken är möjliga att stiga in i, till exempel den stora glaskatedralen som hon gjorde i anslutning till jubileet för Heliga Birgitta och som är permanent placerad i Glasmuseet i Växjö.

I ett svart skepp, mellan det gamla järnverkets märkligt intakta martinugnar och den brusande Dalälven, har Ingalena Klenell nu fört in ett skimrande landskap av glas – ett gränsland, *Borderland*. Gränslandet berör skiftet mellan historiska epoker – som här i Bergslagen där berget, skogen och vattnet i tusen år bar utvecklingen och där inte heller dagens modernaste teknik kan lossa band som är bundna i geografin, både malm och skog ännu avgörande för arbete, liv och framtidstro. Gränsland finns också inom varje människa – mellan allvar och lek, mellan det medvetna och det omedvetna, mellan hälsa och ohälsa – och där finns också en spelplan för lek, fantasifullhet och konstnärlighet.

Även det gränsland som flyttades fram när européer tog indianers land i besittning i Nordamerika har påverkat Ingalena Klenells skapande. Inför en stor utställning i hjärtat av USAs glasdistrikt, Centrum för konstglas, i Tacoma i närheten av Seattle följde hon spåren efter den förste vite bosättaren där. Han visade sig vara en svensk man, Nicholas Delin, född 1817, som på sin väg till guldfälten i norr stannade i Tacomas storslagna landskap och tog initiativ till det första industriella sågverket. Hans guld blev förädlingen av skog – och njutningen att se bygdens berg rödglänsande av solstrålar. Nicholas levde i harmoni med ursprungsbefolkningen – till dess den vita armén gjorde sitt intåg och drömmen om allas lika värde gick i kras. Nicholas väg till Tacoma gick från Skåne via Åland och Ryssland. Genom *Borderland* är hans initiativkraft och tankar nu närvarande i Avesta.

- Mina arbeten kan närmast klassificeras som skulptur. Ändå väljer jag ofta att kalla mig slöjdare med glas som material. Jag bärs av den stora skaparlust och glädje som jag bara har mött inom folkkonsten.

Ingalena Klenell är född 1949 i Kristinehamn. Hon har studerat vid Orrefors glasskola, Konstfack och under alla vuxna år ständigt fördjupat sig genom studier i bland annat ekosofi och arkitektonisk ljussättning vid olika universitet. Glasarbetet utförs i egen studio i byn Edsbjörke vid Sunne i Värmland.

"I express my art through glass. As a material it creates existential principles – the relationship to light and dark, the frailty of life itself. I'm inspired by my search after the core of what it is to be a human."

For thirty years Ingalena Klenell has explored glass's limitations and opportunities in ethereal, fragile, often large-scale works of art.

"Large format works of art in glass bring many questions to a head. What are the limits for what won't break? When will light be able to win over darkness? How can glass express my own questions and visions? Art is both my way of thinking and communication with myself and other people. All of life is a major construction where stability and beauty have to coexist with vulnerable, brittle designs. This applies to both the world's ecosystem and the individual human being."

Ingalena Klenell's works invite us observers to participate. She wants to lift up our thoughts on the way – to get us to relate to the works of art, to ourselves and to the world around. It is possible to go into some of the largest works such as the large glass cathedral that she created in conjunction with the anniversary of Saint Birgitta and which is on permanent display at the Glass Museum in Växjö.

In a black aisle between the remarkably intact Martin open-hearth furnaces of the old ironworks and the roar of the river Dalälven, Ingalena Klenell has now introduced a shining glass landscape – *Borderland*. This is about the shift between historical epochs – as here in Bergslagen where the mountains, forests and water carried developments forward for thousands of years and where the most modern technology of today cannot break the band that is bound in the geography, both ore and the forests are still decisive in work, life and belief in the future. The borderland also exists in every individual – between amusement and seriousness, between the

conscious and the unconscious, between health and ill-health – and where there is a place for playing, fantasy and artistry.

The borderland that moved westward as the Europeans occupied the land of the Native Americans has also affected Ingalena Klenell's creativity. Before a major exhibition in the heart of America's glass district, the Museum of Glass in Tacoma outside Seattle she followed the trail of the first white settler there. It turned out he was a Swede, Nicholas Delin, born in 1817,who on his way to the goldfields in the north stopped in Tacoma's magnificent landscape and started the first industrial sawmill . His gold came from the forests in the form of timber and the pleasure of seeing the mountains glowing red in the sun. Nicholas lived in harmony with the indigenous population until the army arrived and crushed the dream of equality for everybody. Nicholas road to Tacoma went from Skåne to Åland and then through Russia. In *Borderland* his initiative and thoughts are now present in Avesta.

"My work can almost be classified as sculpture. Even so I often choose to call it handicraft with glass. I'm driven by a strong desire to create and the pleasure I've only met within the art community."

Ingalena Klenell was born in 1949 in Kristinehamn. She has studied at Orrefors Glass School, the School of Arts and throughout her adult life has continually broadened her mind by studying eco-philosophy and architectural lighting at various universities. She does her glass work in her own studio in the village of Edsbjörke near Sunne in Värmland.

Med stöd från Konstnärsnämnden/Supported by
The Swedish Arts Grants Committee.
Ljud/Sound: Elias Klenell.

Alessandro Lupi

I männens ansvarsfulla, hårda och hierarkiska arbete i järnverket fanns också gläntor för drömmar – längtan till kvinnor, suktan efter kärlek, visioner om välstånd för kommande generationer. Legenden om hyttans vita fru, som både skyddar och gäckar, är sprungen därur. I Verkets svarta skrymslen för Alessandro Lupi in ljuset och en mångtydig motivvärld med faror som lurar, med mystik och med skimrande möjligheter.

Ofta är det människor som tar gestalt i Alessandro Lupis verk. Några träder tydligt fram, skarpt avgränsade, djärva i sin kontrast – som om de vill ladda det gamla järnverkets kolmörka tomrum med ny kraft och nya initiativ. Andra känns som hägringar, undanglidande minnesbilder – som vore de vår samtids ättlingar till de sagoväsen som trotsade den begynnande industrialismens rationalitet.

Vi människor måste våga vända på perspektiven, tycks konstnären vilja säga. Hans verk skapar egna världar, där förutsägbara svar och orubbliga sanningar utmanas av nya sätt att ställa frågor, nya synvinklar och nya slutsatser.

Alessandro Lupi tar sig an motsatser och dubbelhet: Det öppna ställs mot det slutna, rörligt mot stillastående, inre mot yttre, närvaro mot frånvaro, frihet mot fängelse, liv mot död. Själv vill han snarare bidra med frågor än med svar. Hans verk lyfter tanken på färd – lockar oss att med klarare blick se på oss själva, våra sammanhang och hela det omgivande samhället.

Genom sitt skapande utforskar Alessandro Lupi hur ljuset i kombination med måleritraditionen kan utveckla konstnärliga installationer av nytt slag. Han spänner upp polyestertrådar som han sedan, en efter en, målar med fluorescerande färg och belyser för att gestalta sina motiv. Formen upplevs som tredimensionell och skulptural. Ofta är det silhuetter och kroppar som träder fram och som på sina unika sätt kommunicerar med omgivande rum. Ibland lägger han till en musikalisk dimension.

Alessandro Lupi arbetar också med stora geometriska verk som hängande kan fylla luftrummet i storskalig offentlig miljö.

Alessandro Lupi är född 1975 i Genua i Italien och har konstexamen från Accademia Ligustica Di Belle Arti i Genua. Han har ställt ut världen över och gjort permanenta konstnärliga arbeten bl.a. i Slovenien för Unesco och i Kuba för konsthögskolan. Alessandro Lupi är idag bosatt och verksam både i Genua och i Berlin.

In the hard and hierarchical work of the men in the ironworks there were also small cracks in the fabric of life where dreams could seep in – the desire for women, the longing for love, visions of prosperity for coming generations. The legend of the smelting house's White Wife who both protects and eludes has its roots in this. In the murky recess of the Works Alessandro Lupi brings light and a multifaceted world with perils that lurk in waiting, with mystique and with glittering opportunities.

People are often portrayed in Alessandro Lupi's works. Some appear quite clearly, sharply defined, audacious in their contrast as if they want to recharge the old ironworks' pitch black emptiness with new energy, new initiative. Others feel like illusions, fading mental images as if they are contemporary descendants of the mythical beings who defied the rationality of the infant industrialism.

We humans, the artist appears to want say, have to dare to turn the perspective around. His works create their own world; the predictable answer and the immutable truth are challenged by new ways of posing questions, new angles and new conclusions.

Alessandro Lupi takes on opposites and doubleness, the open is contrasted with the closed, the mobile with the stationary, the inner with the outer, presence with absence, freedom with captivity, life with death. He would rather contribute with questions rather than answers. His works lift our thoughts on a flight of fantasy, invite us with clearer eyes to see ourselves, our circumstances and the society in which we live.

Through his creativity, Alessandro Lupi investigates how light combined with traditional painting can develop new kinds of artistic installations. He stretches

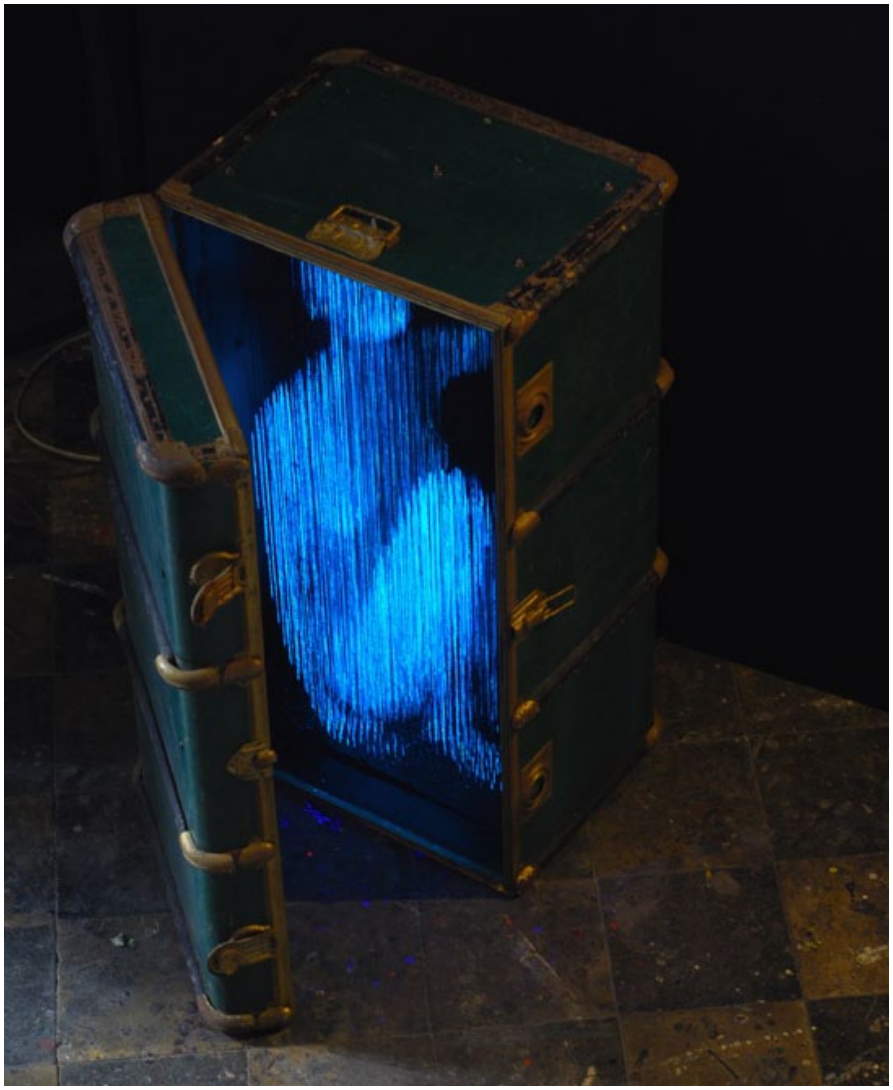

polyester threads which he then paints one by one with fluorescent paint and then illuminates to create the desired image. This appears as three-dimensional and sculptured. Often it is silhouettes and bodies that appear and, in their own unique way, communicate with the surrounding space. Sometimes he adds a musical dimension.

Alessandro Lupi also works with large geometrical works which when hung can fill the air space in large public buildings.

Alessandro Lupi was born in 1975 in Genoa, Italy and graduated from Accademia Ligustica Di Belle Arti in Genoa. His works have been exhibited worldwide and he has works on permanent display in places like Slovenia for UNESCO and the art college in Cuba. Today he lives and works in both Genoa and Berlin.

Maria Nordin

Själva hjärtpunkten i hyttan – den heta masugnsprocessen som frigjorde järnet ur gråberget – var anförtrodd uppsättaren som arbetade på masugnskransen. I hans händer – och erfarna tanke – vilade ansvaret att i rätt proportioner föra malm, träkol och kalk till den aldrig mättade munnen på masugnspipan. I Avesta Art 2013 möter filmen om uppsättarens förtroende Maria Nordins filmiska verk *In your hands*, I dina händer. Det är ett omtumlande möte – med gemensam nämnare i frågan om just förtroende och tillit.

In your hands kastar Avesta Arts besökare in i en intim och obekväm situation, där vi tvingas åse hur ett par manshänder med våld försöker öppna ögonen på en kvinna som blundar. Den närgångna, ogenerade handlingen är påträngande – och obehaget förstärks av upprepningen och det stora formatet. Känslan av otillräcklighet strömmar genom kroppen – och verkets verkan sträcker sig plötsligt ut i vår vardag och verklighet. Hur reagerar vi inför övergrepp som vi själva ser eller på annat sätt blir varse? Ingriper vi – eller finns det även då något som hindrar oss från att agera? Väljer vi vad vi orkar se – och inte? Kan något vara större och mer naturligt än medmänsklighet?

Maria Nordins verk utforskar gränssnitten i tillvaron. I *In your hands* gäller det främst relationen mellan människor. När byts tillit och förtroende till lydnad och underkastelse? Verket bygger på en sekvens ur kroppskonstnären Vito Acconcis performance *Prying* på 1970-talet med titel från gränslandet mellan att vara nyfiken och att snoka.

Längst ned i det gamla järnverket, intill tunnlarna för martinugnarnas bränslegas, väntar verket *Untitled dance*. Häftiga rörelser upprepas. Det som vid en första anblick synes vara hängiven entusiasm ger snart en annan magkänsla. Är det kanske ett desperat destruktivt beteende?

- Vad betyder upprepningen – den monotona mekaniska repetitionen – för vår uppfattning av situationen, undrar konstnären. Var går gränsen mellan det fridfulla och det våldsamma?

Maria Nordin arbetar med akvarell både i stora målningar och i filmiska verk, där målning för målning adderas till rörlig film. Hennes intresse för gränssnitt kommer till uttryck även i klassiska målningar med – för akvarelltekniken – otraditionella motiv, ofta människor. Maria Nordin räds inte det osminkade – svett som bryter fram, kliande eksem, hudrodnader, närbilder på oretuscherade ansikten och alldagliga kroppar, som vi aldrig möter i reklamen.

- Huden är gränssnittet som definierar en individ. Huden skiljer kroppens innandöme från omvärlden, den stänger inne och stänger ute.

Här finns också en psykologisk dimension som rör vår öppenhet inför andra människor, hur hudlösa vi vågar vara – eller inte vara.

- Jag intresserar mig för huden (kroppens yta) och måleriets egen yta (färg och papper) och hur de kommer att agera som en enda yta. Jag vill ta tillvara den gränslösheten – låta motiv, material och måleriteknik smälta samman till en helhet.

Maria Nordin är född 1980 i Linköping, utbildad vid Konsthögskolan i Stockholm, representerad i en rad museer runt om i landet, nu bosatt och verksam i Stockholm.

The very heart of the ironworks – the hot blast furnace that liberated the iron from the grey mountain – was the responsibility of the charger who worked on the charging gallery. In his hands and experience were entrusted the delivery of the right proportions of ore, charcoal and chalk into the ever hungry furnace's mouth. At Avesta Art 2013 the trust of the charger meets Maria Nordin's film *In your hands*. It is a bewildering meeting with the common denominator in the question of confidence and trust.

In your hands throws visitors to Avesta Art into an intimate and uncomfortable situation where we are forced to witness a pair of man's hands try with force open the eyes of a woman who has firmly shut them. The intrusive indifference of the event is upsetting and the unpleasantness is increased by the repetition and large format. The feeling of inadequacy floods through our bodies and the impact of the deed suddenly stretches out into our everyday lives and reality. How do we react to the outrage that we can see or that in some other way comes to our attention? Do we intervene or is there something that prevents us from acting? Do we choose what we want to see – and what we do not? Is there anything greater and more natural than human kindness?

Maria Nordin's work explores the interface in our existence. *In your hands* is primarily about the relationship between people. When are confidence and trust turned into obedience and submission? The work is based on a sequence from the body artist Vito Acconci's performance *Prying* from the seventies with the title from the border between being curious and being nosy.

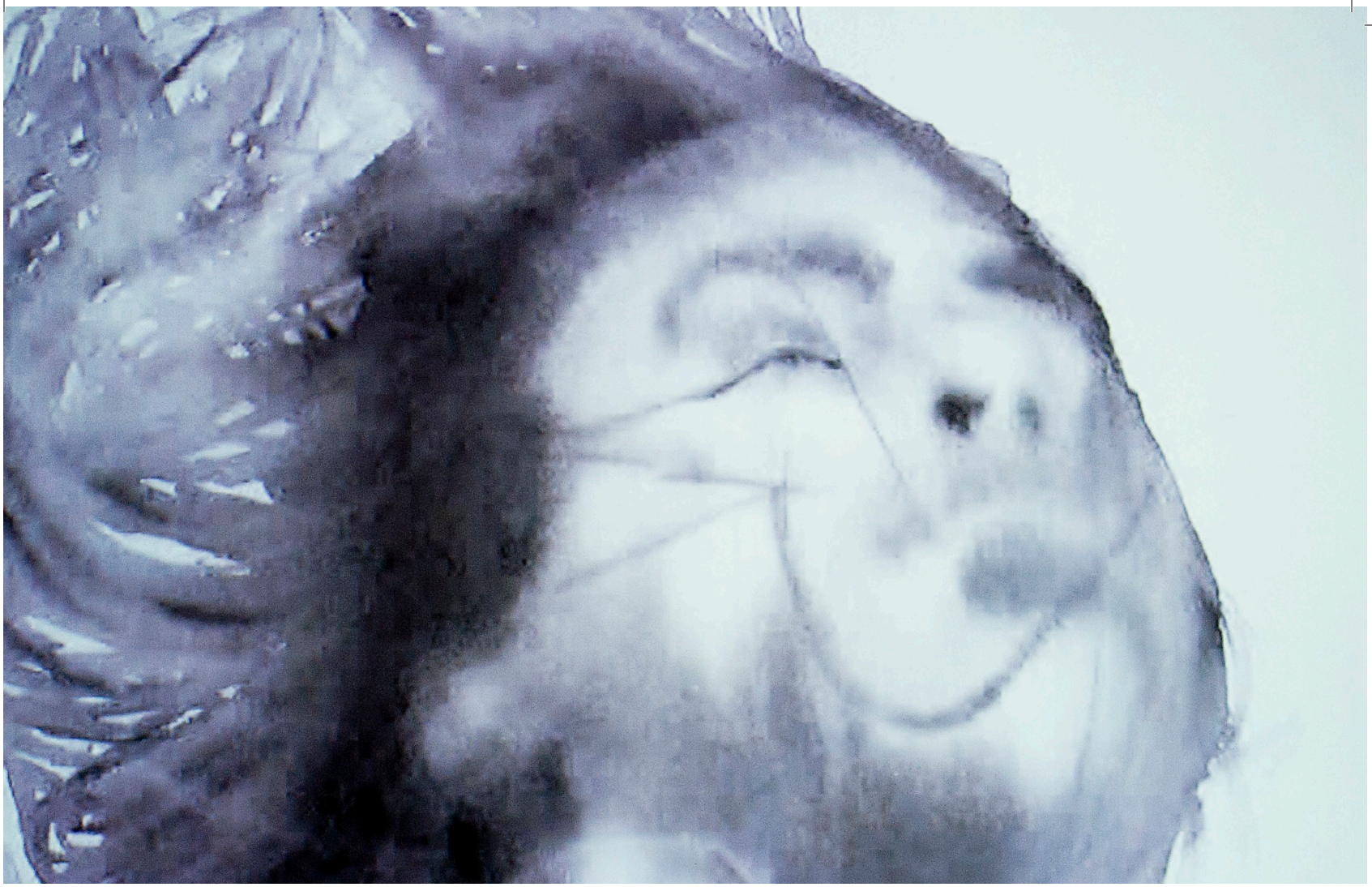

At the bottom of the old ironworks, near the tunnels for the gas to the Martin open-hearth furnace waits *Untitled dance*. Violent movements are repeated. What appears at first sight to be fervent enthusiasm soon creates another feeling in your stomach. Is it maybe desperate, destructive behaviour?

"What does the monotonous, mechanical repetition mean for our appreciation of the situation?" the artist wonders. "Where does the boundary go between the peaceful and the violent?"

Maria Nordin works with watercolours in both major paintings and films where painting is added to painting to make a moving picture. Her interest in the interface is also expressed in classic painting with, for the watercolour technique, non-traditional subjects, often people. Maria Nordin is not afraid of the naked truth – sweat forming, itchy eczema, blushing, close-ups of faces that have not been retouched and everyday bodies, things we never ever see in advertisements.

"The skin is the interface that defines the individual. It separates the body's contents from the world around, it encloses and excludes. Here there is also a physiological dimension that touches on our openness for other people, how skinless we dare to be – or not to be."

"I'm interested in the skin, the body's surface, and painting's own surface, paint and paper, and how they will react as a single surface. I want to use that limitlessness, let the subject, material and painting technique fuse into one."

Maria Nordin was born in 1980 in Linköping, studied at the Royal University College of Fine Arts in Stockholm where she now lives and works and has her works in a number of museums throughout the country.

Aleksandra Stratimirovic

- Konsten i offentliga miljöer kan skapa öppningar – inbjuda människor till tankar och delaktighet. Där finns konstverken för alla människor, och behöver därför inte vara påträngande. Var och en som vistas i miljön ska välkomnas att med ledning av konsten tänka vidare. Ett konstverk kan vända på perspektiv, inspirera och sätta fart på fantasin – ge problem rätt proportioner, få oss att se möjligheter.

Aleksandra Stratimirovic har lång erfarenhet av arbete med konst i offentliga miljöer och ljuset är ett signum för hennes uttryckssätt. Tidigt samspel mellan arkitekt, konstnär och dem som ska tillhandahålla och använda miljön ger, enligt henne, bäst förutsättningar för konsten att bidra till en väl avvägd helhet. Hennes egen självklara utgångspunkt är situationen för människorna som vill – eller måste – uppehålla sig i rummet. Av vilken anledning är de där? Vilka behov har de?

Nyligen färdigställde Aleksandra Stratimirovic verket *Kalejdoskop* i sex rum för strålbehandlingsterapi i Skånes Universitetssjukhus i Lund. Där lämnas människan ensam, med frågorna om liv och hälsa ställda på sin spets, i supermoderna rum inte helt olika science fiction-världens rymdskepp.

- Mina konstverk finns i taken. De är sagor av ljus i klara, glada färger, med intention att tillföra de kliniska rummen ett lekfullt, oväntat, lugnande och hoppfullt inslag. En upplevelse som för ögonblicket kan vända oroliga tankar någon annanstans. Här vill jag att konsten ska ge värme och hopp. Mitt i utsattheten vill jag ge människan något njutbart.

I Jakobsbergs pendeltågsstation är grundvalarna andra. Där skyndar de flesta, kanske flera gånger varje dag. Aleksandra Stratimirovic verk *Baby Blue Sky* förgrenar sig på tre plan – tunnel, perrong och stationshall – med molnformade ovaler i golvens terrazzo som gemensam nämnare. I hallen välkomnar varma, mjukt formade sittbänkar och ett glastak som med sin blå färg ger rummet härligt sommarljus året om. För den som väntar på tåg – eller en vän – finns förutsättningar att fantisera och drömma.

Även i Avesta Art bärs Aleksandra Stratimirovics verk av ljuset. *Sunny Day* – Solskensdagen – vill skapa atmosfär av sommardag, känslor av lätthet och hoppfullhet. En sommarklädd kvinna porträtteras, ackompanjerad av gröna skogar, glittrande sjö och ljusa skyar. *Sunny Day* är en akvarell i ordets sanna bemärkelse – skapad av vattenfärg. Först när betraktaren kommer nära verket träder materialet fram – 4464 små glasflaskor med vatten, var och en med sin färgsättning. Utifrån visionen av en sommardag har konstnären metodiskt färgsatt allt vatten och adderat flaskorna till en helhet som talar bortom vad vardagliga föremål annars kan uttrycka.

Aleksandra Stratimirovic är bosatt i Stockholm, född 1968 i Belgrad, utbildad vid Konstakademien där och har senare i Stockholm med profil på ljus studerat vid Konstfack och Kungliga Tekniska Högskolan, KTH. Hon har arbetat med konst och konstnärlig ljussättning världen över, till exempel som curator för ljusfestivalen *Belgrade of Light* och med stora egna konstprojekt. I Sverige har hon gjort permanenta konstverk bland annat i Karolinska Universitetssjukhuset i Solna och Heidenstamsskolan i Uppsala. I maj 2013 är hennes tema *My Light Future*, där tankar från albanska barn uttrycks i ljusskrift som vore de kommersiell reklam i huvudstaden Tirana. Liknande projekt är genomförda i Belgrad, Mostar och Bologna.

"Art in public places can create portals, invite people to think and participate. There are works of art for everybody and they do not therefore need to be intrusive. Because of the art, everyone who is present is welcome to develop their own thoughts. A work of art can invert the perspective, inspire and stimulate the imagination, put problems in the right proportions, allow us to see the opportunities."

Aleksandra Stratimirovic has long experience of working with art in public places and light is a feature of her way of expressing herself. An early interplay between the architect, the artist and those who are going to occupy and use the environment give, she believes, the best conditions for art contributing to a balanced result. Her own obvious starting point is the situation for the people who want to – or must – spend their time in the space. Why are they there? What needs do they have?

Kaleidoscope was recently completed by Aleksandra Stratimirovic in six rooms of the radiotherapy department at Skåne's University Hospital in Lund. People are left here alone with questions of life and health brought to a head in hypermodern rooms not unlike the inside of a science fiction spaceship.

"My works of art are on the ceilings. They are sagas of light in cheerful colours in a calm tempo that I hope will enable the visitors to relax. Here I want art to give warmth and comfort. In the middle of all their trials and tribulations, I want to give people something they can enjoy."

In Jakobsberg's commuter station the conditions are somewhat different. There the majority rush past, maybe several times each day. Aleksandra Stratimirovic's work *Baby Blue Sky* forks over three levels – tunnel, platform and ticket hall – with cloud-shaped ovals in the floors' terrazzo as a common denominator. In the hall are inviting warm, soft shaped benches and a glass ceiling

which with its blue colour gives the area a wonderful effect of summer light throughout the year. Those waiting for a train – or a friend – will be put in the mood for fantasising or dreaming.

At Avesta Art, Aleksandra Stratimirovic's work features light. *Sunny Day* creates the atmosphere of a summer day, the feeling of lightness and hope. A woman in summer dress is portrayed accompanied by green woodlands, a glittering lake and a light sky. *Sunny Day* is a watercolour in the true meaning of the word – created by coloured water. It is only when the onlooker gets closer to the work that the material emerges – 4,464 small glass bottles each containing its own coloured water. From the vision of a summer day, the artist has methodically coloured the water and combined the bottles to a wholeness that speaks well beyond what these mundane objects usually have to say.

Aleksandra Stratimirovic lives in Stockholm, was born in 1968 in Belgrade, studied at the academy of art there and afterwards in Stockholm studied, with light as her hallmark, at the School of Arts and the Royal Institute of Technology. She has worked with art and artistic lighting throughout the world for example as the curator of Belgrade of Light and with major projects of her own. In Sweden she has created permanent works of art at places like the Karolinska University Hospital in Solna and the Heidenstam School in Uppsala. In May 2013 her theme is *My Light Future*, where thoughts from Albanian children are expressed in lights like advertising signs in the capital Tirana. Similar projects have been carried out in Belgrade and Bologna.

Lee Yongbaek

Som en lustgård med skira, färgrika blommor lockar Lee Yongbaeks verk till ro och begrundan, högt upp vid kransen till det gamla järnverkets hjärta, masugnen. Sommartid är luften här ofta varmt omslutande – i klar kontrast till vinterkylan som i industriminnet blir bistrare än ute i det fria. Kanske är det just vintrarna som gör att vi nordbor så starkt dras till sommarfägringen i verkets blomsterregn.

”Den blomstertid nu kommer…”, ”Blommande sköna dalar, hem för mitt hjärtas ro…”, ”I min lilla värld av blommor…”. Med den svenska visskattens ackompanjemang i huvudet är det lätt att förledas i Lee Yongbaeks tillvaro av blommor. Det fordrar skärpa och motivation att se bortom blommande ytlighet. Så är det också verkligheten, menar konstnären, som använder förklädnaden för att få oss att vakna och med klarare blick se på omvärlden.

Vid närmare anblick blir soldaterna synliga. Långsamt rör de sig i uniformer, kamouflerade av blommor och med ordnar snarare relaterade till konstens hierarki än till militärens. Deras armar sträcker sig efter vapen, riktar vapen. Bortom det blommande väna utanverket döljer sig hot och fasa.

Angel-Soldier – Ängelsoldat – är titeln på Lee Yongbaeks verk. Intuitivt är det lätt att tänka att änglar och soldater är varandras motsatser. I själva verket har de rader av gemensamma nämnare: De är, eller vill vara, räddare i nöden, som kommer oss till undsättning och blir våra hjältar. Deras ankomst är skrämmande, skräckinjagande – de är dödens sändebud.

Kamouflaget och dubbeltydigheten blir en väckarklocka för varje besökare. Alla delar vi utmaningen att granska – och skärskåda – de bilder och budskap som vi matas med. Vilka är avsändarna – och vad vill de oss, egentligen? För konstnären själv, som lever och verkar i Sydkorea, finns uppenbara anknytningar både till historien och samtiden. Koreakriget har ännu inte fått ett lyckligt slut – sextio år senare är Korea världens enda delade stat. Det är många som blundar för missförhållandena i dagens Sydkorea – när reliefen till Nordkorea är så skarp är det många som förbiser den ojämlikhet, sociala diskriminering och brist på respekt för mänskliga fri- och rättigheter som råder i det hyggligt demokratiska Sydkorea. Inte minst många tongivande inom media, sport, nöje och populärkultur är, enligt Lee Yongbaek, både änglar och soldater, i tjänst för landets nuvarande maktelit. Strategin att gömma den olustiga sanningen bakom en praktfull skrud av glömska har många likheter med kamouflage i djurriket.

Lee Yongbaek arbetar mångsidigt med flera olika konstnärliga uttryck, bland annat foto, film, installation, performance och måleri. I Avesta Art förstärks hans filmiska verk av de uniformer som var rekvisita när videon togs fram. Tanken leds till gränssnittet mellan det som vi fysiskt kan erfara och vår delaktighet i dialog, information och gemenskap via internet. Även cybervärlden är nu en del av vår vitala verklighet. Begreppet ”in real life”, i verkliga livet, har vidgat sin betydelse. Änglarna som skyddar cyberrymden från virus, blir soldater till försvar för en väsentlig del av vår tillvaro.

Lee Yongbaek är född 1966 i Sydkorea, utbildad vid College of Fine Art, Hongik Univeristy i Korea, och Staatliche Akademie der Bildenden Künste Stuttgart i Tyskland. Han deltar i konstutställningar världen över och väckte stor uppmärksamhet med verket *Angel-Soldier* vid konstbiennalen i Venedig 2011.

Like a paradise with soft, colourful flowers Lee Yongbaek's work lulls us into peaceful meditation high up on the charging platform of the old ironworks heart, the blast furnace. In the summer the air here is often very close – in stark contrast to the winter cold which in this industrial monument can be even bitterer than outside. Maybe it is the chill of winter that draws us Scandinavians so strongly to the floral summer glory of the work.

The Swedish treasury of folk songs contains many that glorify the summer time with its flood of warmth and colour, songs that will quickly be brought to mind by Lee Yongbaek's world of flowers. Concentration and motivation are needed to see beyond the flowery appearance. As is the case with reality according to the artist who uses disguise to get us to wake up and see the world around with a clear eye.

A closer look reveals the soldiers. Slowly they move in uniforms camouflaged with flowers and in ranks related more to a hierarchy closer to the artist's than the military's. Their arms reach out for weapons, aim weapons. Threats and horror are concealed beyond the fair flowering façade.

Angel-Soldier is the title of Lee Yongbaek's work. Intuitively it is easy to think of angels and soldiers as opposites. Actually they have a number of things in common; they are, or want to be, rescuers in our hour of need who come to our relief and are our heroes. Their arrival is frightening, intimidating – they are the bringers of death.

Camouflage and ambiguity set off alarms for each visitor. We all share the challenge of studying – and scrutinising – the pictures and information we are fed with. Who has sent it – and what do they actually want of us? For the artist himself, who lives and works in South Korea, there are obvious connections to history and the present. The Korean War has still not reached a satisfactory resolution – sixty years after Korea remains

the world's only divided nation. There are many who turn a blind eye to the bad conditions in today's South Korea – when relief to the North is so urgent there are many who overlook the inequality, social discrimination and lack of respect for human rights that prevail in the reasonably democratic South Korea. Not least many of the leading lights in the media, sport, entertainment and pop culture are, according to Lee Yongbeak, both angels and soldiers in the service of the country's present political elite. The strategy of hiding the unpleasant truth behind a magnificent robe of oblivion has many similarities to camouflage in the animal world.

Lee Yongbeak works with a variety of artistic media including photography, film, installations, performance and painting. At Avesta Art he augments his film works of the uniforms that were props when the video was produced. Your mind strays to the interface between that which we can physically experience and our participation in a dialogue, information and fellowship over the internet. Even the cyber world is now part of our living reality. The meaning of the expression "in real life" has been widened. The angles that protect cyberspace from viruses become soldiers who defend an important part of our existence.

Lee Yongbeak was born in 1966 in South Korea, studied at the College of Fine Art, Hongik University i Korea, and Staatliche Akademie der Bildenden Künste Stuttgart in Germany. He participates in art exhibitions throughout the world and attracted a great deal of attention with *Angel-Soldier* at the art biennial in Venice in 2011.

Guangjuan Zhang

Frågor om varandet – om människans existens, identitet och relationer – är närvarande nerv i Guangjuan Zhangs konstverk. Hon vill inbjuda besökaren till interaktivitet, att personligen bli delaktig i konsten. Hennes egna idéer kommer till uttryck i skulpturer som hon vill att vi – var och en utifrån våra erfarenheter och tankar – ska tolka. Guangjuan Zhang är själv född och uppvuxen i Kina och nu verksam i Sverige.

I Avesta Art för Guangjuan Zhang in två verk. *Small Giant* (Liten Jätte) är skapad för Verket och byggd på plats i den utslagsgrop där järnet en gång rann i vitglödande strömmar. I det gamla järnverkets dunkel vill *Small Giant* förmedla något av den kraft och trygghet som konstnären själv erfor när hon besökte Avesta Art.

- Nyfiken och litet skrämd steg jag in i den gamla industribyggnaden, berättar Guangjuan Zhang.

- Hyttan förmedlade en känsla av godhet och framåtskridande som om en välvillig kraft från den glödande masugnsprocessen – malmens omvandling till stål – har tagit rummen i besittning. Den känslan är utgångspunkt för min egen medverkan i Avesta Art. Med intryck från miljön porträtterar jag en liten jätte som vänligt välkomnar besökaren och inbjuder till innerligt möte och vila i hans hand.

I den skiraste, vitaste rumslighet som det gamla järnverket bjuder – det vitmenade hörnet där södersol skiner in i rosthuset – för Guangjuan Zhang in ett verk med fokus på livets skörhet. *The first Voice is the last Voice*, Den första stämman är den sista stämman, är sprungen ur ett barndomsminne som ännu skär i Guangjuan Zhang och tillspetsat ställer frågor om rätten till liv. I ettbarnspolitikens Kina råkade Guangjuan Zhang höra vuxna tala om att en flicka hade fötts i byn och dödats samma natt. Barnets allra första skrik blev också hennes sista. Ett liv släcktes, en röst tystnade. Inom Guangjuan Zhang prövades villkoren för den egna existensen – hon är själv yngst bland sina syskon, en flicka som fick förmånen att leva. I sina konstverk återkommer hon gång på gång till barnet. Också det mest obarmhärtiga får sin belysning. Barnamordens offer får själva komma till tals.

Guangjuan Zhangs konstnärliga arbete börjar alltid med en idé. Val av material kommer senare, just nu utvecklar hon sitt arbete med glas. Som en del av verken skriver hon också ofta poesi. Oavsett material eller form räknar hon sina verk som skulpturer.

Guangjuan Zhang är född 1973 i Harbin i Kina. Hon är utbildad vid LuXun Academy of Fine Arts i Kina. Efter fem år vid Konstakademin i Kina kom hon till Sverige som gästlärare vid Konstskolan i Gävle, och sedan studerade hon vid Konsthögskolan och Konstfack i Stockholm. I dag är hon verksam som konstnär i Stockholm och lärare vid Nyckelviksskolan på Lidingö.

Existential questions – man's identity and relationships – are ever present in Guangjuan Zhang's work. She encourages the visitor to participate, to become a part of the art. Her own ideas are expressed in sculpture that she wants us – based on our experiences and thoughts – to interpret. Guangjuan Zhang was born in China but now works in Sweden.

At Avesta Art, Guangjuan Zhang has two works. *Small Giant* was made especially for The Works, created onsite in a pothole where the iron once ran in a white-hot stream. In the gloom of the iron works, *Small Giant* communicates some of the power and confidence the artist herself experienced when she visited Avesta Art.

"Curious and a little bit afraid, I stepped into this ancient industrial building," admits Guangjuan Zhang.

"The smelting house exuded a feeling of benevolence and progress like a kindly power from the blast furnace process the transition of ore to steel has taken possession of the hall. That feeling is the foundation for my participation in Avesta Art. Using the impact the environment makes, I portray an iron boy who graciously welcomes the visitor and invites them to an intimate meeting, resting in his hand.

In the most ethereal, whitest spaciousness the old ironworks has to offer – the whitewashed corner where the midday sun shines into the roasting house – Guangjuan Zhang introduces a work that focuses on the frailty of life. *The first Voice is the last Voice* has its origins in the childhood memories that still cut into Guangjuan Zhang and bring to a head the question of the right to life. In China with its one-child policy Guangjuan Zhang happened to hear an adult talk about a baby girl who had been born in the village and

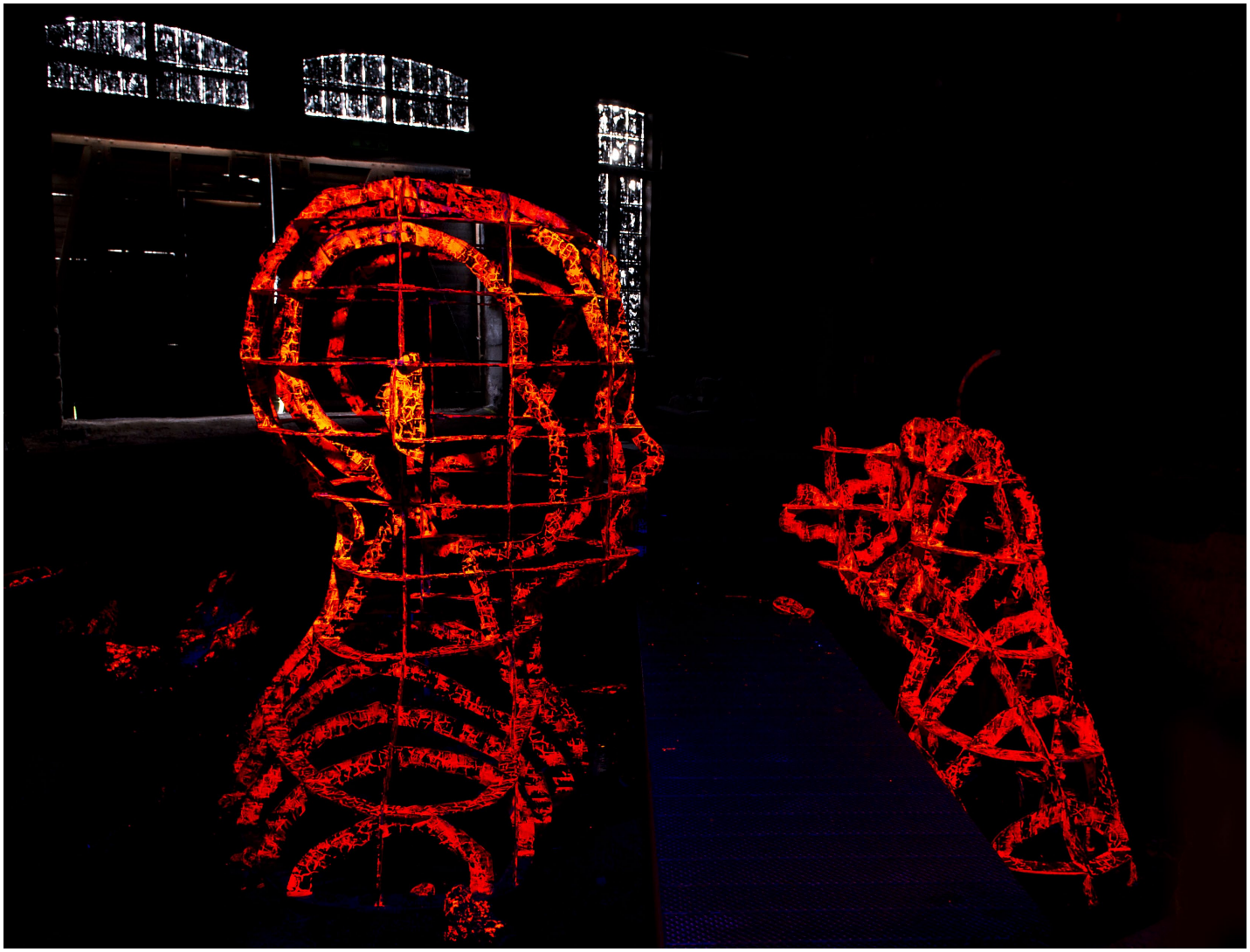

killed the same night. The child's first cry was also her last. A life was snuffed out, a voice silenced. Guangjuan Zhang's conditions for her own existence were tested – she is the youngest of her siblings, a girl who had the advantage of being allowed to live. In other words mercilessness is exposed. The victims of child murder are allowed to speak.

Guangjuan Zhang's artistic work always starts with an idea. The choice of material comes later, at the moment she is developing her work with glass. As part of a work she often writes poetry. Irrespective of the material or form, she classifies her work as sculpture.

Guangjuan Zhang was born in 1973 in Harbin, China. She studied at the LuXun Academy of Fine Arts in China. After five years at art college in China, she came to Sweden, studied at the Royal College of Fine Arts in Stockholm and worked as a guest lecturer at the Art College in Gävle and then studied at the Royal College of Fine Arts and the School of Arts, both in Stockholm. Today she is an artist in Stockholm and teacher at Nyckelviksskolan, a Member of ELIA, the European League of Institutes of the Arts.

Björn Lövins Galleri

Känslor av andakt och vördnad infinner sig i Björn Lövins galleri, öppnat i Avesta Art. Högresta, stiliga och värdiga står här *Dädsker*. Vid en första anblick tycks skulpturerna hålla slaggstensmuren på plats. I själva verket ger de sitt stöd till var och en av oss – till människovärdet. Titlen *Dädsk* ska utläsas ”Det är du som kan!”. Skulpturerna bär Björn Lövins signum. Den enskilda människans okränkbarhet och – samtidigt – hennes självklara delaktighet i en gemenskap, ett kollektiv, är grundvärden som återkommer i hans konstnärsskap.

I centrum i galleriet står vagnen *Full fart framåt*, ett verk från 1988 och utställningen *C – Kampen om verkligheten* i Stockholms kulturhus. Här antog konstnären rollen som antropolog och utforskade, i en tänkt framtid, spillrorna av 1900-talets konsumtionssamhälle. Sportbilen är på ett plan lätt att identifiera. I material och enkelhet knyter den samtidigt an till utgrävningar av kulturer, fjärran från västerländsk motortid. Den livfulla målningen *Vid floden* (1995) sträcker sig bortom tid och rum.

Björn Lövin var en av vår tids största bildkonstnärer. Han var med och introducerade installationskonsten i Sverige med omskakande utställningar i Moderna Museet och Kulturhuset i Stockholm. Hans internationellt stora erkännande är bara blygsamt känt bland oss svenskar. 1981 intog Björn Lövin det prestigefyllda kulturhuset i Paris, Centre George Pompidou, med en gigantisk utställning som också rymde ett då helt nytt fenomen, videokonst. Lövins konst fick aktningsvärda rubriker i tidningen Le Monde – en bekräftelse som imponerade mycket på hans franska värdar. När FN 1992 höll den stora miljökonferensen i Rio de Janeiro inbjöds tjugo av världens främsta skulptörer och målare att medverka med sin konst. Europa representerades av bland andra Björn Lövin som visade en enorm skulptur, *Kulturmotor*, en maniokapress av ädelträ från Amazonas.

Konstnären Björn Lövin gick ur tiden 2009. Han var född i Falun 1937 och utbildade sig i unga år i Barcelona och vid universiteten i Stockholm och Uppsala. Han var bosatt i Dicka i Avesta kommun, i Stockholm och sina sista år i kyrkbyn i Folkärna. Björn Lövin deltog i Avesta Art 1997 och följde med skarp blick alla Avesta Art-utställningar. Endast tre konstnärer är tillägnade egna rum i Moderna Museet i Stockholm: Pablo Picasso, Andy Warhol och Björn Lövin. Tack vare gåvor från konstnärens döttrar har Avesta Art nu ett eget Björn Lövin-galleri.

Under konstsommaren 2013 visas filmen *ILAC – Till minnet av en stor man* som Björn Lövin gjorde till utställning i Göteborgs konsthall 1972. Verket fokuserar på kommersialismens utbredning och som symbol framträder försäkringsbolaget *ILAC* med sin slogan: ”Happiness is our business” – lycka är vår affär. Konsumtionssamhället och människans fria – eller påtvingade – val står i fokus.

There is a feeling of reverence and awe in the newly-opened Björn Lövin Gallery in Avesta Art. Stately, stylish and dignified stands *Dädsker*. At first glance the sculptures seem to support the slag-stone wall while in actual fact they give their support to each one of us – to human dignity. The name *Dädsk* stands for the Swedish 'Det är du som kan!', "You can do it". The sculptures carry the characteristic mark of Björn Lövin. The sanctity of the individual and, at the same time, their participation in a fellowship, a community, is a basic principle for his artistic work.

In the centre of the gallery is the car *Full fart framåt* (Full Speed Ahead), from 1988 at an exhibition in Kulturhuset in Stockholm. Here the artist adopted the role of anthropologist and explored, in an imaginary future, the debris from the 20th century consumer society. The sports car is easy to identify on one plane. At the same time its material and simplicity link it to excavations of cultures remote from western society's love of the motor car. The vital painting from 1995 *Vid floden,* (By the River), stretches beyond time and space.

Björn Lövin was one of the greatest artists of our time. He participated in the introduction of installations in Sweden with shocking exhibitions at the Museum of Modern Art and Kulturhuset in Stockholm. That he was widely appreciated internationally is hardly known in Sweden. In 1981 he took the prestigious Pompidou Centre in Paris by storm with a gigantic exhibition which also included a completely novel phenomenon, video art. The headlines in Le Monde showed great respect for Lövin's work, a confirmation that greatly impressed his French hosts. When the UN held a major environmental conference in Rio de Janeiro in 1992, twenty of the world's leading sculptors and painters were invited to participate with their works. Björn Lövin was among those who represented Europe with his enormous sculpture *Kulturmotor*, (Culture Motor), a cassava press made of hardwoods from the Amazon forests.

The artist Björn Lövin passed away in 2009. He was born in Falun in 1937 and as a young man studied in Barcelona and at Stockholm and Uppsala Universities. He lived in Dicka near Avesta, in Stockholm and in his last years in the village of Folkärna. Björn Lövin took part in Avesta Art in 1997 and followed all the Avesta Art exhibitions with a critical eye. Only three artists have their own room at the Museum of Modern Art in Stockholm – Pablo Picasso, Andy Warhol and Björn Lövin. Thanks to the kind donations of his daughters Avesta Art now has its own Björn Lövin Gallery.

During the art summer of 2013 the film ILAC – *To the memory of a great man* will be shown in the gallery. The film was made by Björn Lövin and displayed in Gothenburg art gallery in 1972. The work focuses on the spread of commercialism and the *ILAC* insurance company with its slogan *Happiness is our business* is presented as a symbol of this. The focus is on the consumer society and people's free – or compelled – choice.

Konst i själva verket / Art in The Works

Avesta väljer att konstnärligt gestalta industriarvet. Konst från vår egen tid samspelar med det gamla järnverkets skimrande slagg och mäktiga arkitektur. 183 konstnärer har under åren 1995-2013 deltagit i tolv Avesta Art-utställningar. En rad verk dröjer kvar.

Avesta has chosen to present its industrial heritage artistically. Contemporary art inter-acts with the shimmering slag and majestic architecture of the old ironworks. 183 artists have participated in Avesta Art's twelve exhibitions from 1995 to 2013. A number of works of art remain.

Lennart Rodhe, 1916-2005

Avestaström

En nestor i svensk konst, Lennart Rodhe, tolkade Avesta i ett mönsterpussel, som mäter mer än tjugo kvadratmeter: Älven och älvvattnet, som en gång drev järnverket. Det glödande järnet, som strömmar ur masugn. Kulturen, som glittrar och lyser i gröna slingor och vita blommor.

Lennart Rodhe medverkade i Avesta Art 1997. *Avestaström* visades sedan på affischtavlor i Europas kulturhuvudstad 1998, Stockholm, och finns nu i Läggesta järnvägsstation, nära Grafikens hus i Mariefred.

Avestaström (Avesta Stream)

A Nestor of Swedish Art, Lennart Rodhe, interpreted Avesta in a giant puzzle that covers more than 20 sq. m. The river and its water that once powered the ironworks. The glowing iron that once flowed out of the blast furnace. The culture that glitters and illuminates in green strands and white flowers.

Lennart Rodhe participated in Avesta Art 1997. *Avestaström* then appeared on billboards in Europe's Cultural Capital 1998, Stockholm, and now hangs in Läggesta railway station, near Grafikens hus in Mariefred.

Kjell Engman, f. 1946

Vita frun

Smederna, arbetsklädda i vitt och svart, dras med i gäckande, förförisk dans av hyttans vita fru. Vem är hon, den sägenomspunna kvinnan, som i hyttans dunkel både frestar och skrämmer? Bär vita frun alltid varsel om olycka – eller finns hos henne också en vänlig lekfullhet, som spelar alla ett spratt? Kanske smederna vet…

Kjell Engman tolkar hyttans liv – och dess tid – i en värld av glaskonst. Här finns arbetarna som höll hytta och martinverk i gång. Här rinner vitglödande järn. Här samlas herrskapsfolket till fest. Musiken är konstnärens egen komposition. Han medverkade i Avesta Art 2006.

Vita frun (The White Wife)

The blacksmiths, dressed in their working clothes in black and white, are brought together in a seductive dance by the white wife of the smelting house. Who is she, this mythical woman who in the gloom of the smelting house both attracts and repels? Is she an omen of accidents – or does she also come with friendly playfulness to plays practical jokes on everyone? Maybe the smithies know...

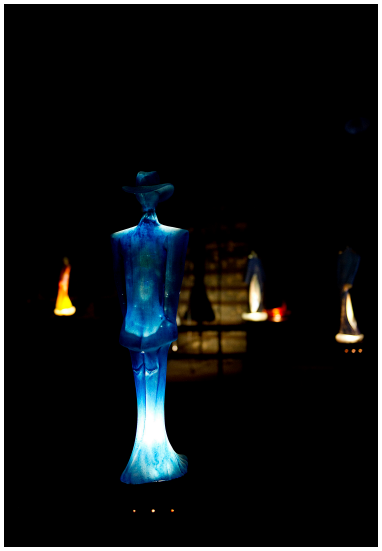

Kjell Engman portrays the life of the smelting house – and its times – in a world of crystal art. Here you can see the work-ers who kept the smelting house and the open-hearth works going. The iron runs white-hot here. The gentlefolk gather here for festivities. The music was written by the artist himself. Kjell Engman participated in Avesta Art 2006.

Tomas Nordberg, f. 1948

Ett stycke tid

Konstverket i sig ger blott en början – det fångar blicken och för konstnärens talan. Genomskinliga ytor låter blicken glida vidare, till något bortom själva verket. *Ett stycke tid* ger en förnimmelse av den förlösande elden vid järnframställningen i hyttan. Tomas Nordberg medverkade i Avesta Art 1995.

Ett stycke tid (A Piece of Time)

The work of art in itself does not make much of an impression – it catches the eye and relays the artist's message. Transparent surfaces allow the gaze to move on to something beyond the work of art itself. Ett stycke tid gives a sensation of the release the fire gives when making iron in the smelting works.
Tomas Nordberg participated in Avesta Art in 1995.

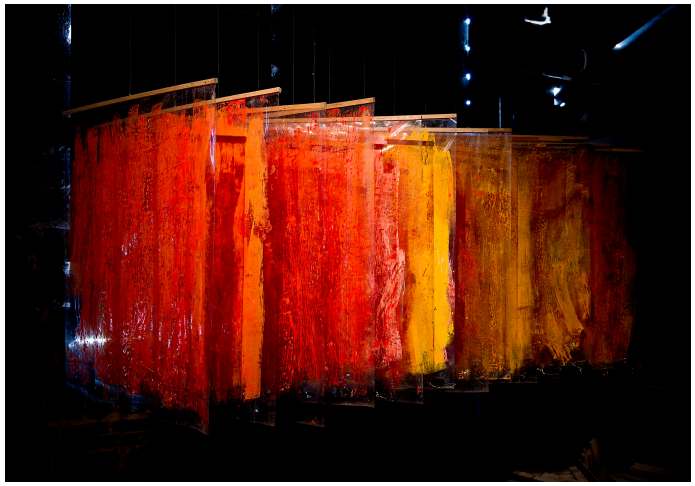

Sonja Nilsson, f. 1977

Korridor

Med samma lockelse och obehag som ändlösa hotellkorridorer bjuder, välkomnar Sonja Nilssons konstverk. Långt bort skymtar besökaren spegelbilden av sin egen ryggtavla. Det är som att på avstånd följa sig själv. Vem är jag och vad styr mig, är frågor som konstnären vill väcka genom *Korridor,* där besökaren blir en del av konstverket. Sonja Nilsson medverkade i Avesta Art 2006.

Korridor (The Corridor)

Sonja Nilsson's work welcomes you with the same fascination and unease of endless hotel corridors. Far away you get a glimpse of the reflection of your own back. It is like following yourself at a distance. Who am I and what controls me are the questions the artist wants to put with *Korridor,* where the visitor becomes a part of the work of art. Sonja Nilsson participated in Avesta Art 2006.

Arijana Kajfes, f. 1963

Masgud

Arijana Kajfes arbetar i gränslandet mellan konst och naturvetenskap, ofta fysik. Med sitt vänliga, vaksamma öga iakttar masguden besökaren som stiger in i masugnen. Ögat lånas från en annan besökare som i hemlighet betraktar skeendet. Arijana Kajfes medverkade i Avesta Art 2004.

Masgud (The Blast God)

Arijana Kajfes works at the interface between art and natural science, often physics. With its usual sharp eye, the god observes the visitor entering the blast furnace. The eye is borrowed from another visitor who is watching the event in secret. Arijana Kajfes participated in Avesta Art 2004.

Bo Ek, f. 1954

Arbetets målningar

I två stora målningar stiger Avestakonstnären Bo Ek in till arbetarna vid masugn och martinverk, fångar deras anletsdrag i tunga men också ansedda sysslor, förmedlar ugnarnas heta strålning och spelet mellan ljus och mörker. I en exteriör speglar han hyttan i verksamhet med livet på hyttbacken.

Work's paintings

In two major works of art, Avesta artist Bo Ek becomes one of the workers at the blast furnace and open-hearth works, captures their features in the heavy but distinguished tasks, conveys the hot radiation from the ovens and the interplay between light and dark. In an exterior he portrays life around the smelting house in its heyday.

Torbjörn Grass, f. 1953

En tid fylld av liv - Martinverksopera

I ett musikaliskt verk vid martinugnarna tolkar tonsättaren Torbjörn Grass arbetarnas liv, längtan och drömmar. Charlie Hellberg har gjort scenografin. Operan är skapad för Verket.

Torbjörn Grass har också medverkat i utformningen av *Opera Tactile* som låter fjädrar, rör och andra material från industrin bli instrument i en sal för musikaliskt skapande.

A Time Filled with Life – Open Hearth Opera

In a musical work by the open-hearth furnace, the composer Torbjörn Grass portrays the workers' lives, yearnings and dreams. The stage design is by Charlie Hellberg. The opera was written for the Works.

Torbjörn Grass has also participated in the design of *Opera Tactile* where springs, pipes and other materials from industry become instruments in a room for musical creation.

Foto nästa sida / Photo next page.

The Interactive Institute

Män som faller

Konstverk av Robert Brecevic om fritt fallande maskulinitet, om integritet och bräcklighet, om närvaro…

Delay Mirror

Konstverk om självbild kontra avbild, om identitet och verklighetsuppfattning. Verket är konstnärligt skapat av Magnus Jonsson och Tobi Schneidler, programmerat av Robert Brecevic och Fredrik Petersson.

Män som faller (Men who are Falling)

A work of art by Robert Brecevic about masculinity in freefall, about integrity and susceptibility, about presence...

Delay Mirror

A work of art about the picture we have of ourselves compared to that other people have of us, about identity and conception of reality. The work has been created by Magnus Jonsson and Tobi Schneidler, and programmed by Robert Brecevic and Fredrik Petersson.

Optik-Tivoli

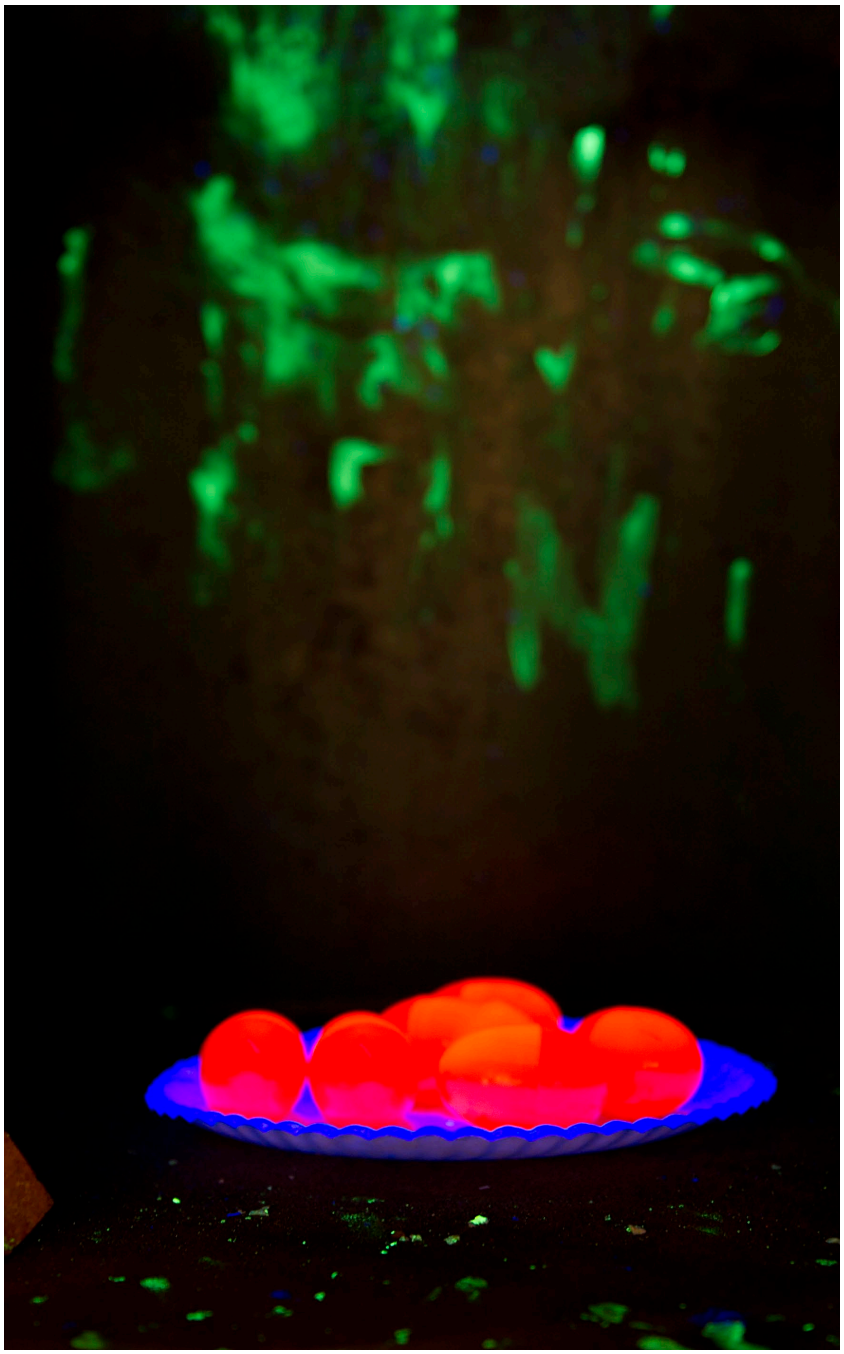

Regnbågens alla färger lyser upp dörren som för från martinhallens mörka rum in i ljusets kammare. I flödande synligt vitt ljus bjuds till lekfullt lärande vid en rad stationer i Verkets eget unika Optik-Tivoli. Illusioner, speglingar, ljusets brytning och uppdelning i färger – här finns mycket att utforska för både unga och äldre.

- Optik-Tivolit ger en sagolik inlevelse i ljuset som fenomen – ljusets egenskaper och ljusets effekter. Lärandet är en konst och konsten en tillgång i lärandet. Det gäller både när vi lär ut och när vi ska bli delaktiga i kunskap.

Det säger Solweig Palm som är pedagog och samordnare för NTA, naturvetenskap och teknik för alla, och Kreativt lärande i Verket. Hon guidar oss in i ljusets magiska värld:

- Ljuset är ett uttryck för de elektromagnetiska vågor som finns i universum. Spektrumet för strålningen sträcker sig från långa vågor på två kilometer – snälla som i långvågsradio – till de allra kortaste som finns inne i kärnkraftverk, gammastrålarna som skadar levande organismer. I ett litet intervall finns ljuset – det vita ljuset som människan kan förnimma och som kan delas upp i regnbågens sex tydliga färger.

Med historia, konst, naturvetenskap och teknik som grundpelare har lärande miljöer sedan flera år sin plats i Verket – och inspirationskällan är förstås Avesta Art. Syftet är att skapa arbetssätt som är så omväxlande, lustfyllda och konstnärliga att varje människa kan hitta redskap som öppnar vägar till ny kunskap. Rymden var tema 2007. *Bagdad* är – med orientaliska miljöer och gestaltningar – vägvisare i matematik sedan 2010. Arbetet har främjats genom stöd från Erik Johan Ljungbergs Utbildningsfond och det lokala näringslivet.

Optik-Tivolit som hade premiär 2011 är Solweig Palms initiativ. Tanken har blommat fram i Verkets undervisning för grundskolans årskurs 6 och fått sina uttryck genom världsvida kontakter. Idé och koncept för tivolit har hon utvecklat tillsammans med Hans Nilsson, sedan många år Avesta Arts utställningstekniker. Stolt berättar Solweig att professor Akiyoshi Kitaoka från Japan generöst ställer sina synvillor till förfogande i Optik-Tivolit. Under sommaren 2013 är Optik-Tivolit öppet i anslutning till Avesta Art. Därefter kan besök bokas för skolklasser och andra vetgiriga grupper.

All the colours of the rainbow illuminate the door that goes from the darkness of the Martin Hall into the chamber of light. A flood of visible light invites you to take part in playful learning in the unique Optik-Tivoli of Verket, The Works. Illusions, reflections, the refraction and division of light –there is much to explore here for both young and old.

"The Optik-Tivoli provides a fascinating experience of light as a phenomenon – its characteristics and effects. Teaching is an art and art is an asset in teaching. This applies both to when we teach and when we are going to be involved in knowledge."

So says Solweig Palm, educationalist and coordinator for the NTA, natural science and technology for all, and for Creative Teaching at The Works. She guides us into the magical world of light.

"Light is the word we use for the electromagnetic waves found throughout the universe. The spectrum for this radiation stretches from waves two kilometres long, friendly ones used for long-wave radio, and the very shortest that are found in nuclear power stations, gamma radiation that is dangerous for all living organisms. In one small interval of this spectrum is light – the white light that humans can perceive and which can be divided into the six clear colours of the rainbow."

With history, art, natural science and technology as its four pillars, teaching has found its home in The Works – and the source of inspiration is of course Avesta Art. The aim is to create a way of working that is so varied, enjoyable and artistic that everybody can find the keys necessary for opening the doors to new knowledge. Space was the theme in 2007. *Bagdad* is – with its oriental environment and interpretation – the guide for mathematics since 2010. The work has been encouraged by grants from the Erik Johan Ljungberg's Teaching Foundation and local companies.

Optik-Tivolit had its premiere in 2011 thanks to the initiative of Solweig Palm. The idea has grown out of the teaching at The Works for sixth grade students and been realised through worldwide contacts. She has developed the concept of the Tivoli together with Hans Nilsson who has for many years been Avesta Art's exhibition technician. Solweig is very proud that Professor Akiyoshi Kitaoka from Japan has very kindly lent his optical illusions to Optik-Tivoli. During the summer of 2013 Optik-Tivoli is open in connection with Avesta Art. Afterwards visits can be booked for school classes and others groups of inquiring minds.

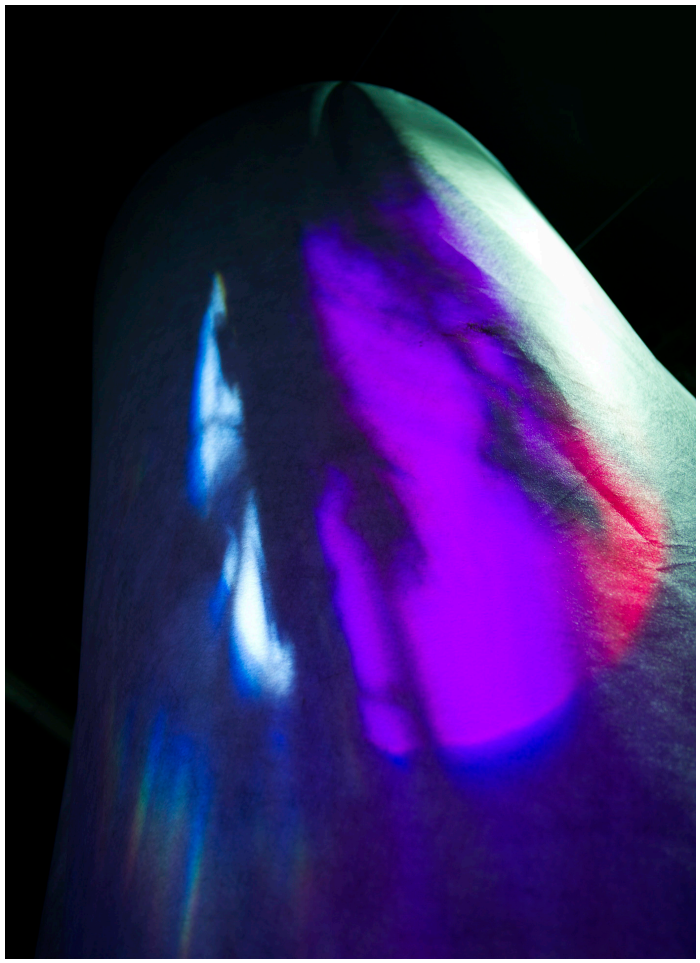

Alla medverkande konstnärer sedan starten / All the artists who have participated since the start

Avesta Art 1995

Lars Andersson, Sverige
Åsa Andersson, Sverige
Ingemar Aulin, Sverige
Channa Bankier, Sverige
Bengt Berglund, Sverige
Kristina Bergkvist Selder, Sverige
Helene Billgren, Sverige
Max Book, Sverige
Lena Cronqvist, Sverige
Erland Cullberg, Sverige
Jörgen Fogelquist, Sverige
Enno Hallek, Sverige
Jörg Jeschke, Sverige
Peter Johansson, Sverige
Olle Kåks, Sverige
Inga-Lill Lagergren, Sverige
Edna Martin, Sverige
Suzanne Nessim, Sverige
KG Nilson, Sverige
Tomas Nordberg, Sverige
Marja Sikström, Sverige
Maud Spangenberg, Sverige
John Stenborg, Sverige
Iréne Vestman, Sverige
Eva Zettervall, Sverige
Charlotte Öberg, Sverige

Avesta Art 1997

Trine Folmoe, Norge
Meta Isæus Berlin, Sverige
Jonas Kjellgren, Sverige
Thomas Knarvik, Norge
Malin Lager, Sverige
Lisa Larson, Sverige
Björn Lövin, Sverige
Odd Nerdrum, Norge
Helmtrud Nyström, Sverige
Karl Axel Pehrson, Sverige
Jane Reumert, Danmark
Carl Fredrik Reuterswärd, Sverige
Lennart Rodhe, Sverige
Svante Rydberg, Sverige
Martin Wickström, Sverige

Avesta Art 1998

Johanna Aalto, Finland
Olga Bergmann, Island
Olle Bonniér, Sverige
Lars Englund, Sverige
Erik Frandsen, Danmark
Magnus Kjartansson, Island
Eva Koch, Danmark
Louisa Matthiasdottir, Island
Katarina Norling, Sverige
Bjørn Nørgaard, Danmark
Jyrki Poussu, Finland
Bjørn Ransve, Norge
Jenny Rydhagen, Norge
Bjørn-Sigurd Tufta, Norge
Rafael Wardi, Finland

Avesta Art 2000

Anna Anders, Tyskland
Frank Bauer, Tyskland
Jim Berggren, Sverige
Åsa Cederqvist, Sverige
Bea Emsbach, Tyskland
Paul Granjon, Wales
Margareta Hesse, Tyskland
Sture Johannesson, Sverige
Tia Johansson, Sverige
Anna Kindgren, Sverige
Sean O´Reilly, Wales
David Shepherd, Wales
Stig Sjölund, Sverige
Lars Wikström, Sverige
Sue Williams, Wales

Avesta Art 2002

Eugènia Balcells, Spanien
Kent Boholm, Sverige
Gloria Friedmann, Tyskland
Marcus Kiel, Tyskland
Tuula Lehtinen, Finland
Henrietta Lehtonen, Finland
Lisbeth Lind, Sverige
Gintaras Makarevicíus, Litauen
Audrone Petrasiunaite, Litauen
Jaume Plensa, Spanien
Egle Rakauskaite, Litauen
Charles Sandison, Finland
H D Schrader, Tyskland
Paco Simón, Spanien
Jyrki Siukonen, Finland

Avesta Art 2004

Thomas Broomé, Sverige
Yrjö Edelmann, Sverige
Keathy Ericsson-Jourdan, Åland
Cecilia Falk, Sverige
Guy Frisk, Åland
Magdalena Hellström-Zimmermann, Tyskland
Ulrica Hydman-Vallien, Sverige
Arijana Kajfes, Sverige
Mikael Richter, Sverige
Tage Wilén, Åland

Avesta Art 2006

Modhir Ahmed, Sverige
Kjell Engman, Sverige
Torbjörn Grass, Sverige
Tina Gverovic, Kroatien
Karin Gustavsson, Sverige
Åsa Jacobson, Sverige
Mats Lodén, Sverige
Ines Matijevic, Kroatien
Ebba Matz, Sverige

Sonja Nilsson, Sverige
Ken Sato, Sverige
Johan Thurfjell, Sverige
Soile Yli-Mäyry, Finland

Avesta Art 2008

Antun Božicevic, Kroatien
Nicolas Cesbron, Frankrike
Thomas Dellacroix, Frankrike
Agnieszka Dellfina, Frankrike
Ana Husman, Kroatien
Michael Johansson, Sverige
Michael Kalish, USA
Alem Korkut, Bosnien Hercegovina
Kristina Lenard, Kroatien
Toni Meštrovic, Kroatien
Magnus Monfeldt, Sverige
Damir Ocko, Kroatien
Ivana Pegan Bace, Bosnien Hercegovina
Lala Rašcic, Bosnien Hercegovina
Britt-Marie Rydberg, Sverige
Birgitte Söndergaard, Sverige
Marko Tadic, Kroatien
Zlatan Vehabovic, Bosnien Hercegovina
Silvio Vujicic, Kroatien

Avesta Art 2010

Andreas Charalambous, Cypern
Panicos Chrysanthou, Cypern
Emin Çizenel, Cypern
Pola Hadjipapa McCammon, Cypern
Serap Kanay, Cypern
Anber Onar, Cypern
Karin Amnå-Lindberg, Sverige
Jan Cardell, Sverige
Brad Howe, USA
Anders Hultman, Sverige
Julie Leonardsson, Sverige
Marie Långhans, Jonsson, Sverige
Charlotta Östlund, Finland

Avesta Art 2011

Hanna Beling, Sverige
Nygårds Karin Bengtsson, Sverige
Michael Ellburg, Sverige
Helena Blomqvist, Sverige
Eric Dyer, USA
Kaj Engström, Sverige
Pontus Ersbacken, Sverige
Gabriella Göransson, Norge
Henry Grahn Hermunen, Finland
Jörg Jeschke, Sverige
Sara Lundberg, Sverige
Anders Stimmer, Sverige
Stina Wirsén, Sverige
Ulrika Minami Wärmling, Sverige

Avesta Art 2012

Vanna Bowles, Sverige
Giacomo Costa, Italien
Mikael Ericsson, Sverige
Johnny Boy Eriksson, Sverige
Pontus Ersbacken, Sverige
Henry Grahn Hermunen, Finland
Andreas Johansson, Sverige
Lena Johansson, Sverige
Matti Kalkamo, Finland
Achilleas Kentonis, Cypern
Johannes Nyholm, Sverige
Maria Papacharalambous, Cypern
Cassandra Rhodin, Sverige
Topi Ruotsalainen, Finland
Inger Sandberg, Sverige
Lasse Sandberg, Sverige
Guangjuan Zhang, Sverige

Verkförteckning/List of Art

Gunilla Bergström
f/b 1942

Alfons Åbergs Värld / The World of Alfie Atkins
Interaktiv utställning / Interactive exhibition

Mikael Ericsson
f/b 1959

Myrnebulosan / The Ant Nebula
Installation med video, UV-skulptur, ljud, ljus /
Installation with video, with UV-sculpture, sound, light

Carolina Falkholt
f/b. 1977

Materialförflyttning / Moving Matter
Plywood, akrylfärg / Plywood, acrylic paint

Flyktiga Vätskor / Transient Liquids
Blandteknik (tusch och akrylfärg på duk) /
Mixed media (marker pen, acrylic paint on canvas)

Väggmålning med spray - och akrylfärg /
Wall painting, spray and acrylic paint
Foto s. 4 / Photo page 4

Lucy Glendinning
f/b 1964

Feather Child
Jesmonite, vax, fjädrar / Jesmonite, wax, feathers

Unknown Boy (foto s. 4 /photo page 4)
Mikrokristalliskt vax, jesmonite, fjädrar, plexibox /
Microcrystalline wax, jesmonite, feathers, plexi box

Lina Jaros
f/b 1981

Room with a View (foto ur serien, s. 45 /photo from the series, page 45)
Fotografi, C-print, laminat / Photography, C-print, laminate

Joakim Johansson
f/b 1965

The Magician
Olja på duk / Oil on canvas

The Healer
Olja på duk / Oil on canvas

The Gift
Olja på duk / Oil on canvas

The Mask
Olja på duk / Oil on canvas

The Game (foto s. 4 /photo page 4)
Olja på duk / Oil on canvas

The Talented
Olja på duk / Oil on canvas

Hommage á Francis Bacon
Olja på duk / Oil on canvas

Matti Kalkamo
f/b 1968

Destination Salvation
Aluminium, tyg / Aluminum, cloth

Armful of Preparation
Aluminium, grenar / Aluminum, branches

Ingalena Klenell
f/b 1949

Borderland (foto s. 5 /photo page5)
Platsspecifik glasinstallation / Installation of glass created for the exhibition

Alessandro Lupi
f/b 1975

Fluorescent density, Dream
Blandteknik / Mixed media

Fluorescent density, Baule (Kid)
Blandteknik / Mixed media

Fluorescent density, Baule (Woman)
Blandteknik / Mixed media

Untitled
Platsspecifikt verk i blandteknik /
Mixed media work, created for the exhibition

Maria Nordin
f/b 1980

In Your Hands
Animation, 4 sek, loop, baserad på 24 akvarellmålningar /
Animation, four-second loop, based on 24 watercolour paintings

Untitled Dance
Animation, 1 sek loop, baserad på 12 akvarellmålningar /
Animation , one-second loop, based on 12 watercolour paintings

Aleksandra Stratimirovic
f/b 1968

Sunny Day (detalj, foto s. 45 /detail, photo page 45)
Blandteknik / Mixed media

Lee Yongbaek
f/b 1966

Angel Soldier (detalj, foto s. 5 /detail, photo page 5)
Videoinstallation / Video installation

Guangjuan Zhang
f/b 1973

The First Voice Is The Last Voice (foto s. 44 /photo page 44)
Installation med glasskulptur / Installation of glass sculpture

The Aimless Goal
Installation med glasskulptur / Installation of glass sculpture

Liten Jätte / Small Giant
Installation av trä, UV-färg / Installation of wood, UV-paint

AVESTA ART 2013 ARRANGERAS AV AVESTA KOMMUN
ORGANISED BY THE TOWN OF AVESTA

TACK TILL SAMVERKANDE / THANKS TO
Konstkonsulent Jordi Arkö, Landstinget Dalarna
Bok-Makaren
Galleri Andersson/Sandström
Galleri Magnus Karlsson
Guidi & Schoen Arte Contemporanea
Hakgojae Gallery

EKONOMISKA BIDRAG / FINANCIAL SUPPORT
Landstinget Dalarna, Kultur- och bildningsnämnden
Länskonst Dalarna
Arbetsförmedlingen Avesta
Konstnärsnämnden

SPONSORER / SPONSORS
Avesta Smide
Avesta Tidning
Dala Demokraten
Karl Hedin
Per Kvadrat
Best Western Star Hotel

LEDNINGSGRUPP / EXECUTIVE GROUP
Lars Åke Everbrand, Kenneth Linder, Caroline Gustafsson, Karin Perers

KONSTNÄRSURVAL / SELECTION OF ARTISTS
Caroline Gustafsson, Kenneth Linder, Lars Åke Everbrand, Karin Perers

KONSTHÄNGNING / ART DISPLAY
Caroline Gustafsson, Carl Erik Dahlberg, Hans Nilsson

LJUSSÄTTNING / LIGHTING
Adam Ander Nedzewicz, TWOLight

ARBETSGRUPP / TEAM
Lena Jonsson, Anders Hägglund, Jari Nikula, Lars Per Eriksson, Randi Schmidt, Suzanne Carlzon, Johan Hagman, Eva Haglund, Robin Johansson, Inger Mathsson, Solweig Palm.

INFORMATION
www.verket.se
e-post / mail verket@avesta.se
telefon / phone 0226 64 51 62 / +46 226 64 51 62

KATALOG / CATALOGUE
OMSLAG / COVER
Detalj av Carolina Falkholts verk *Flyktiga Vätskor. Transient Liquids* by Carolina Falkholt, detail

FOTO / PHOTO
Therése Asplund, Ateljé Linslusen
Jonas Palm, sid. 43, 45
Guidi & Schonen Arte Contemporanea, sid 25

ILLUSTRATION
Jan-Erik Pettersson

TEXT
Karin Perers

ÖVERSÄTTNING / TRANSLATION
Richard Emery, Fair Copy

GRAFISK FORM / LAYOUT
Anneli Holmquist

TRYCK / PRINTED BY
Centrumtryck AB, Avesta

ISBN
978-91-980437-1-6

© Kultur Avesta, Avesta kommun

Bok-Makaren Konstnärsnämnden Trädmästarna

Avesta Art 2013

Suckarnas gång/*Floor 0*
Carolina Falkholt

Mellanplan/*Floor 3*
Alessandro Lupi

Kransplan/*Floor 4*
Joakim Johansson
Maria Nordin
Lee Yongbaek

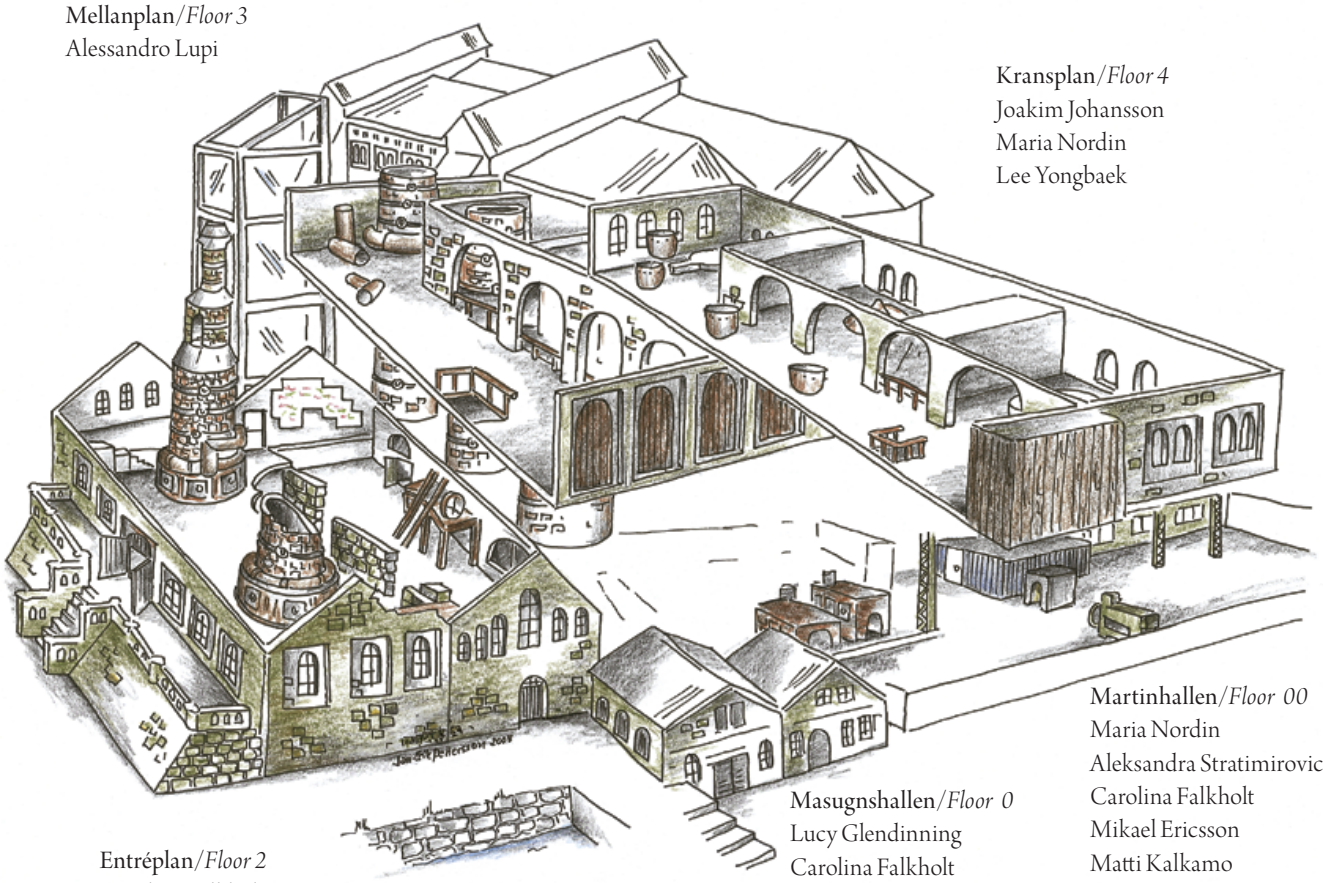

Martinhallen/*Floor 00*
Maria Nordin
Aleksandra Stratimirovic
Carolina Falkholt
Mikael Ericsson
Matti Kalkamo
Ingalena Klenell

Masugnshallen/*Floor 0*
Lucy Glendinning
Carolina Falkholt
Guangjuan Zhang

Entréplan/*Floor 2*
Carolina Falkholt
Guangjuan Zhang

Markplan/*Floor 1*
Gunilla Bergström
Lucy Glendinning
Lina Jaros

2013
vesta
art